Коли я крицею зроблюсь на тім вогні,
Скажіть тоді: нова людина народилась;
А як зломлюсь — не плачте по мені!
Пожалуйте, чому раніше не зломилась!

Леся Українка

ЮНАК

ЛЮТИЙ 1969 FEBRUARY

РІК VII
Ч. 1 (68)
ЛЮТИЙ
1969

● **Ілюстратори цього числа:** ст. пл. Адріян Бриттан, ст. пл. Христя Велигорська, ст. пл. Ліпея Волянська, пл. сен. Тит Геврик, Софія Лада, Богдан Певний, ст. пл. Юрій Сенюк, ст. пл. Юрій Савицький. ● **На обгортці:** Краса природи взимку. ● **У віконці на обгортці:** Цитата з вірша Лесі Українки п. н. "О, знаю я..."

ЗМІСТ

Сторінка
1 Від Редакці
1 О. Басараб: Лист до брата
2 Подруга Гребля: Я була в Україні..
4 Л. Залеська-Онишкевич: Богдан Божемський
5 С. Перовська: Запорозький дуб
6 О. Кузьмович: Книжка шукає читача
7 Л. Ю.: Новорічний дарунок
8 М. Колосник: Наліт
9 Що нового у Пласті? — Вісті з Арґентіни
10 Поради Подруги Дади
10 М. Горбач: Історичний роман "Людолови"
11 Майстрування — зроби це сам!
11 Вправи при цілоденному сидінні
12 Я. Булка: Полювання в Абориґенів
14 Гартуймо ж наш юнацький дух!..
16 Ю. Лібер: Поезії
16 Л. Госейко: І дощ і сльози...
17 М. Горбань: Сподівання
18 М. Х. Прокопович: Чому це так?
19 "Веселка" — журнал пластової молоді
19 М. Бірчак: Мандрівка
20 А що Ви на це?
21 Ю. Сенюк: Спомин із МПЗ (ілюстровані жарти)
22 Хроніка
26 Наша пошта
27 Адміністраційні оголошення

"Юнак" — журнал пластового юнацтва. Появляється щомісяця. Видає Головна Пластова Булава. Редаґує колеґія. Члени редакційної колеґії: пл. сен. Ольга Кузьмович, пл. сен. Любомир Онишкевич, пл. сен. Лариса Залеська-Онишкевич, пл. сен. Тоня Горохович і пл. сен. Омелян Тарнавський. **Наліпка:** пл. сен. Ярослав Елиів. **Технічний редактор і адміністратор:** пл. сен. Омелян Тарнавський.

Річна передплата: США і Канада (у валюті своєї країни) — 6.00 дол., Австралія — 3.50 австр. дол., Австрія — 100 шіл., Арґентіна — 350 пез., Бельгія — 120 бел. фр., Велика Брітанія — 1.0.0, Німеччина — 10 н. м., Франція — 15 фр. **Ціна одного числа:** у США і Канаді — 50 центів.

Редакція застерігає собі право виправляти мову, як теж скорочувати й виправляти одержані матеріяли згідно з пластовою термінологією, пластовими виховними напрямними та вимогами юнацького віку читачів.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Ave., Babylon, N. Y., 11702, U.S.A.
АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ: YUNAK MAGAZINE, 2199 Bloor Street West, Toronto 9, Ontario, Canada.
YUNAK — a Ukrainian Monthly Magazine, published by PLAST, Ukrainian Youth Ass'n, 2199 Bloor St. West, Toronto 9, Ont.
Authorized as second class mail by the Post Office Department, Ottawa, and for payment of postage in cash.

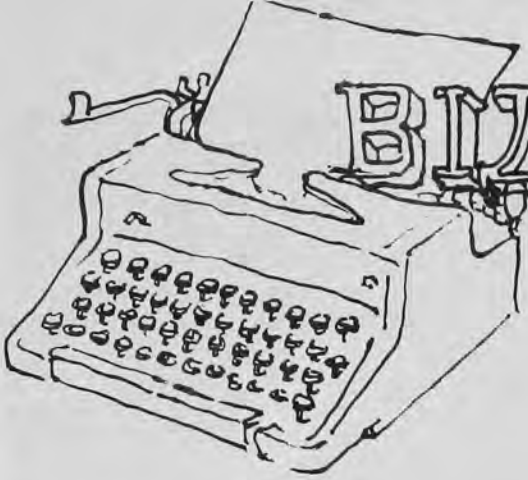

Від Редакції

Дорогі Подруги і Друзі!

Місяць лютий для великої більшости наших читачів, що живуть на північ від рівника — це холодний , зимовий місяць, в якому будні притискають своїм тягарем.

Проминули всі святкові дні січня з Різдвом, з радісним колядуванням, Маланкою, Йорданом, відзначенням 22-го січня — дні зустрічів, відвідувань та шкільних вакацій.

Знову прийшли будні — зайняття дома, у школах, у Пласті.

Але чи не треба нам і в цих буднях шукати краси і чару, а передусім причини — чому їх мусить бути так багато в порівнянні із святами?

Призадумайтеся над цим, приготовляючися до іспитів у школі, до пластових проб, виконуючи десятки своїх щоденних зайнять.

Призадумайтеся тако жнад сенсом Вашого життя та над сенсом життя тих, що їхню пам'ять згадує українська спільнота в місяці лютому. Це — Леся Українка, Ольга Басараб, Олена Теліга — три українки, що їх єднає «самозгубна» любов до батьківщини.

Але і сьогодні, Друзі та Подруги, в цьому — так здавалось би — світі без великих ідеалів находимо багато прикладів такої героїчної любови батьківщини.

Чи ж не бачите і не чуєте звідусіль, скільки справжнього подиву викликують своїм героїзмом чехо-словацькі студети, американські космонавти, вояки у В'єтнамі чи наші в'язні з Мордовії?!..

Тож шукайте причини буднів у цьому «великому», до якого Ви приготовляєтеся, до того незнаного, що його принесе Вам життя. Ми певні, що багато з Вас, Подруги і Друзі, найдуть цю «силу і тіла і духа», щоб дорівнювати тим, яких Вам ставимо за зразок до наслідування.

Ваша Редакторка

ЛИСТ ДО БРАТА

Від Редакції: В лютому все українське жіноцтво відзначує роковини смерти Ольги Басарабової, що загинула 13 лютого 1924 р. у польській тюрмі у Львові, закатована поляками як член Української Військової Організації. Ольга з Левицьких Басараб — це була рідна сестра нашого Начального Пластуна — сл. п. Сірого Лева.

Був час, що і Ольга і її брат Северин переживали звичайні щоденні молодечі події у школі та взаємно одне одного про них інформували. Із цих часів зберігся лист Ольги до брата Северина, який подаємо тут в оригінальному тексті, залишаючи без змін правопис, що його тоді уживано.

Дорогий Северку!

Так само як Ти до мене, так я до Тебе вже кілька разів зачинала писати, але ніколи не моглам скінчити. Хотяй не сподіваламся дістати від Тебе листу ані картки, але заложилам ся нині з одною товаришкою, що буду нині мала відомість від Тебе і справді дісталам. Отже зараз відписую Тобі, тим більше що маю багато цікавого тобі написати. Не знаю навіть від чого зачинати. Зачну з кінця. Минувшого вівтірка наша кляса давала представлення «Назар Стодоля». Випало очевидно добре. Були на тім представленню крім наших професорів деякі гості з міста. Всі були одушевлені і казали, що не гірше грали від артистів з руського театру. Тепер друга подія з ряду. Вже третий місяць виходить часопись видавана нашою клясою. З початку називалась «Хаос», а пізнійше назву змінено і те-

пер та називаєсь «Хроніка Інститутска». Директорка дуже радо занялась теж а Мартинович наш катехита купив нам машину до літографованя. Ся газета виходить що суботи і місячно коштує до січня 20 сот а від січня по 30 сот. Дохід піде на фонд з котрого будемо удержувати яку бідну інститутку. Вже були два рази загальні збори на котрих вибрано виділ та голову. Членів виділу є 8. Я є касиєркою. Недавно директорка розписала в нашій часописи конкурс на дві письменні праці: 1. Що є правдива еманципація а що властиво еманципацією зовуть. 2. якими прикметами душі женщина- українка визначатись повинна. За першу працю назначено алябастрові рамці котрі я дістала, а за другу книжку, котру дістала т. Наталя Левицька.

Дуже би хотілам, щоби ти зобачиз нашу часопись, але що ж. На сьвятах не будемо бачитись, післати Тобі не можу, бо би могла дістатись в невластиві руки. Я гадала, що Ти поїдеш на Сьвята до Наварії, тоби може моглибисьмо зобачитись. А так ні. Бог зна коли побачимось. Хиба знов треба їхати в Брідскі сторони. Ще одно. Недавно завязалось у нас в інституті товариство Бесіда, котре має на ціли устроюванє відчитів, товариских забав та концертів. І справді вже був оден відчит та концерт. Також будем мати єще читальню. Того року буде в нашій клясі, а на другий рік буде осібна саля на ню. От мушу вже кінчити, бо треба ще на завтра написати латину. Нині вечер буде кіноматограф. Ми їдемо 4 в пятницю 1 січня на сьвата а вертаєм по Йордані.

Бувай здоров та напиши бодай кілька слів до мене

Ольга.

Перемишль, 9 грудня 1906 р.

Я БУЛА В УКРАЇНІ...

Леся Українка — фото з 1891 р.

Дорогі Юні Друзі і Подруги!

Коли будете у Києві і будете пригноблені виявами русифікації нашої столиці, зайдіть до Літературно-меморіяльного Музею Лесі Українки. Там відпочинете душею. Та й узагалі — відвідуючи пам'ятки старовинного Києва (церкви, музеї, галерії, деякі установи) — зустрічаючись із людьми, які дбають про культуру свого міста, ми усвідомляємо собі, що Київ сповнений українством. Воно ніби втекло від гамору вулиці, сховалось.

ТУТ ЖИЛА І ТВОРИЛА ЛЕСЯ УКРАЇНКА

Мені тяжко, Друзі і Подруги, передати Вам той настрій, з яким я підходила до будинку при вулиці Саксаганського ч. 97, усвідомляючи собі, що цими пішниками ходила Леся Українка, що вона доторкалась цих самих дверей, ступала сходами, жила тут, творила... У цьому домі була кузня української свідомости.

У 9-тьох кімнатах розкладені експонати. Не має вхід до музею звичної у СССР для всіх інших установ офіційщини — трафаретних до знуди декорацій. Тут ціла атмосфера домашня, привітна. Любителі та звеличники Лесі Українки зібрали тут фотографії її, її рідних, краєвиди місцевостей, де перебувала поетка, автографи листування, першодруки творів, багато картин, скульптур та малюнків, які ілюструюоь життя і творчість Лесі.

Я знаю із книжок докладно тексти листів Лесі, її життєпис, тексти її творів. Я знайома із подіями і переживаннями поетки при праці над творами. А тут побачила це все у тому вигляді і стані, у якому вони були за її життя. Переді мною лежали тексти поезій, написані рукою Лесі, видання творів, що їх оформлювала сама поетка, її оригінальні листи та листи її рідних і друзів до неї. Це була зустріч із чимось таким дорогим, ніби віднайденим після довгого-довгого шукання скарбом...

Я не могла опанувати своїх емоцій, оглядаючи експонати. У кімнатах було мало відвідувачів. Присівши на лаві, милувалась я скульптурами, картинами, щоб більше пам'ятати і забрати із собою... Я ж була свідома того, що ніде у світі всього цього нема, що все воно — вулиця Саксаганського, будинки Косачів, Старицьких, Лисенків поруч із музеєм, експонати у такій кіль-

У першому ряді — М. Коцюбинський, Леся Українка, Г. Хоткевич; у другому ряді — В. Стефаник, О. Пчілка, М. Старицький, В. Самійленко. Фото 1903 р.

кості можуть бути тільки в Україні, і що тільки на своїй рідній землі можливо було позбирати всі ці пам'ятки до музею. Я зауважила, що між експонатами бракує ще багато всього того, що написане про Лесю Українку закордоном. Збираю це все, висилатиму... Та чи дійде?...

ЗУСТРІЧІ ІЗ ВІДВІДУВАЧАМИ МУЗЕЮ

Мою ентузіястичну реакцію на експонати мусіли запримітити відвідувачі музею. Вони розпитували мене про тих членів родини і родичів Лесі Українки, які живуть закордоном, про популярність поетки та її творчости, також і поза Україною.

Ах ці розмови!... Вони мене наново переконали в тому, що ніщо не може вирвати братніх почувань у членів нашого народу, де б і як би вони не жили, якщо їх дух живиться творчістю таких духових велетнів як Леся Українка.

Серед відвідувачів було декілька таких самих ентузіястів — шанувателів Лесі Українки, як і я. Я розповідала про наші досягнення в популяризації Лесі Українки серед громад у Канаді і США, про вистави Лесиних драм у цих країнах («Камінний господар», «Кассадра», «Оргія», «Бояриня», «Блакитна троянда», а найбільше — про «Лісову пісню»), про видання творів англійською мовою, про поміщення А. Ніколлем у «Світовій драмі» імени Лесі Українки серед найвизначніших драматургів світу тощо.

**
*

Минуло декілька годин, а ми все ще розмовляли. Нас лучило багато спільного, хоча ми були різні віком, хоча формувались у таких духово відмінних світах і обставинах. Ми ще раз оглядали деякі експонати, а зокрема меморіяльну кімнату Лесі Українки — те місце в домі, де творила Леся. Там є мережані її руками речі, книги, приладдя на письмовому столі. Ще довго

Леся Українка
Скульптура І. Гончара з 1962 р.

на вулиці ми не могли розпрощатись. Тут я відчула так міцно, як ніколи досі, яку чарівну силу мають для народу пам'ятки про його минуле та про безсмертних творців великих діл. Це вони єднають майбутні покоління з духом невмирущих, сягаючи у вічність...

Ми розстались як близькі і немов давно знайомі. Дякували одне одному взаємно за вістки про культ Лесі Українки в Україні та далеко за океанами.

Я вдячна за нагоду побачити у цьому домі все реальне, що криє у собі духовість поетки, яку кожний відчуває, побувши тут. Недарма у «Книзі вражень» Максим Рильський написав: «У цьому музеї все дише генієм Лесі Українки».

Ваша подруга Гребля

СУЧАСНІ ВИЗНАЧНІ УКРАЇНЦІ

БОГДАН БОЖЕМСЬКИЙ

МИСТЕЦТВО

Світ оригінальних голів птах, граціозних квітів та цікавих студій-портретів — це мистецька тематика відомого мистця-графіка, Богдана Божемського. Його птахи, крім точного опрацьованого деталю, мають круг себе певну атмосферу екзотики, гостроти чи й бойовости. Його ж квіти радше віддзеркалюють спокій та привітну лагідність. Теми цих двох ділянок мистець виконує у графіці, оліях та акварелях. Портрети частіше виконані графічно; в них бачимо оригінальну детальність і певну атмосферу таємничости.

Богдан Божемський народився в Коломиї сорок п'ять років тому. У Львові він закінчив Мистецьку Академію у 1944 р., а 1951-го року одержав диплом з відомої мистецької школи в Нью-Йорку — Купер Юніон. Саме на цьому університеті він одержав також дві вже нагороди за найкращі осяги у графіці. Наш мистець виставляв свої картини на двадцятьох важливіших збірних виставках українських та американських, між ними таких, як у Конгресовій Бібліотеці у Вашінгтоні, на Бостонській річній виставці графіки та інших. Крім цих, Богдан Божемський мав по різних містах Америки кільканадцять своїх індивідуальних виставок.

В ділянці графіки Богдан Божемський виробив собі відмінний оригінальний стиль, і з ним він займає чільне місце серед українських мистців в Америці.

Лариса Залеська-Онишкевич

С. Перовська

Запорозький дуб

Верхня Хортиця. Тут в околиці і росте той могутній Запорозький дуб, про який існує чимало переказів та легенд.

Свідок глибокої старовини, він і сам міг би багато розповісти про побачене і почуте на протязі довгих, як Чумацький шлях, сторіччів.

Запорозький дуб — жива пам'ятка первісних лібров рідного Придніпров'я.

Ліси на берегах Дніпра здавна славилися дубами-велетнями. Про один з них, який засох на острові Хортиця у 1871 році, ще в 10-ому столітті писав візантійський імператор Константин Багрянородний, як про дуб величезних розмірів, під яким східні слов'яни, що пливли «із варяг у греки», відпочивали і приносили жертви на честь щасливої переправи через дніпрові пороги. У затінку цього дуба, як розповідають народні перекази, відпочивали і воєнні дружини староруських князів Олега і Святослава, які ходили на Царгород (Константинопіль). Засох цей дуб у віці, приблизно, 2.000 років.

Народ зберіг пам'ять про два дуби-велетні, що росли в північній частині Кінських плавнів проти селищ Кушугум і Мало-Катеринівка. Вони були відомі під ім'ям «баштових дубів», з вершин яких козацькі дозори ніби подавали на Січ сигнали про наближення ворога.

Величезні дуби росли на островах порожистої частини Дніпра, по берегах річок Верхньої Хортиці (балка Широка), Середньої Хортиці (балка Бабурка), близько гирла річки Мокрої Московки.

Дубів — живих пам'яток природи давно минулих століть — тепер в Україні, відомо, дуже мало. Могутній дуб росте неподалік колишнього Рихловського манастиря в Чернігівській області. Два лісових велетні («дуб Петра» і «дуб Григорія Сковороди») збереглися в Харківській області. Дожили до наших днів «Козачий дуб» — свідок Корсунської битви, «дуб Тараса Шевченка» на березі Дніпра біля Канева, дуб-велетень в околиці Львова, лісові діди» Чорного лісу (Кіровоградська область) та інші.

Серед цих багатовікових дубів України, Запорозький дуб — один з найстаріших і найбільших. За визначенням лісоводів, його вік від 6 до 7 століть.

Запорозький дуб витримав і великі посухи і люті зими, зберіг до глибокої старости свою силу і чудову красу. Могутня корона дерева складається із 18 головних гілок. Її зелене тінисте шатро має 43 метри в поперечнику і здалеку нагадує цілий гай. Обхват приземкуватого стовбура 632 сантиметри, а висота дерева близько 36 метрів.

Завдяки своїй величній красі і розмірам, які вражають кожного, хто бачив цю видатну пам'ятку природи, дуб здобув у народі велику популярність, став героєм народніх легенд.

Місцеве населення зв'язує існування дуба з історичним минулим нашого краю, зокрема, з історією запорозького козацтва. Звідси і народне ім'я, що закріпилося за ним, — Запорозький дуб.

Віра у справжність такого популярного на Запоріжжі апокрифа (апокриф — вигаданий твір, що видається за справжній) як славнозвісний лист запорожців до турецького султана, породила розповідь про те, що саме тут, під Запорозьким дубом, писали козаки знаменитий лист. Але особливо популярним стало оповідання про Богдана Хмельницького, який у 1648 році по дорозі до Жовтих Вод нібито зупинив своє військо на відпочинок біля кринички недалеко від дуба. Перед виступом у дальший похід Богдан Хмельницький ніби звернувся до козаків з промовою і закликав їх бути такими ж сильними і міцними в наступному бою з поляками, як цей дуб-велетень.

Розповіді про Запорозький дуб, що існують серед жителів Верхньої Хортиці, не мають документального потвердження. Це — легенди, цікаві зразки місцевого фолкльору, що стали, проте, широко відомі завдяки численним туристам, які щороку відвідують Запорозький дуб.

(За брошуркою В-ва «Промінь
під назвою «Запорозький дуб»)

КНИЖКА ШУКАЄ ЧИТАЧА!

Напевно не всім нашим читачам відомо, що у Філядельфії є велика пластова бібліотека, яка чинна вже рівно десять років.

Започаткували її члени куреня УСП-ок і УПС-ок «Чортополохи» із 820 книжками, а сьогодні, після десяти років безупинної праці, мають вони вже в бібліотеці майже три тисячі книжок.

В бібліотеці є записані 202 члени з пластової та непластової молоді до 18 років, а кількість випозичених книжок показує, що зацікавлення книжкою велике.

Справді, куреням «Чортополохів» належиться вийняткове визнання за їхню наполегливу працю у цій одній із найважливіших ділянок, і це добре зрозуміло громадянство Філядельфії.

Перед кількома роками «Чортополохи» дістали фінансову допомогу Товариства «Рідна Школа», а своє приміщення вони мають в домівці церкви Царя Христа завдяки прихильності пароха о. В. Головінського.

У 10-річчя праці бібліотеки, що стоїть під проводом фахових бібліотекарських сил із членів «Чортополохів», відбувся у Філядельфії незвичайно цікавий та оригінальний вечір п. н. «Книжка шукає читача». Ця імпреза, що зібрала 26-го жовтня м. р. в залі Сестер Василіянок понад 200 осіб публіки не лише цікава, але і зразково підготована та переведена з участю великої кількости пластового юнацтва Пластової Станиці у Філядельфії. Серед гостей були, крім місцевих громадян, також члени Крайової Пластової Старшини і багато із пластунів-сеньйорів, що саме відбували у Філядельфії свій 8-ий Крайовий З'їзд.

Програма розпочалася короткою доповіддю проф. І. Коровицького — «Похвала книжці». Відтак група пластунок під проводом пл. сен. Г. Прасіцької відспівала вдало кілька пісень при акомпаніяменті трьох гітар. У групі співали юначки: Х. і І. Дмитренко, Л. Кос, Д. Коженьовська, Л. Лукіянович, М. Куземська, О. Повзанюк, Д. Варвара. Пісні розділювали дві головні точки дальшої програми, а це вертеп-монтаж і сценку.

Вертеп-монтаж п. н. «Мандрівка з книжкою» пл. сен. Марти Тарнавської — це була збірка відповідних змістом віршів, що вели через віки української історії. Виконували їх пластуни і пластунки у формі мело-деклямації при фортепіяновому супроводі, коли рівночасно глядачі бачили на екрані відповідно кинені образи, що були зіграні з текстами. Разом це все дало дуже оригінальний та ефектовний монтаж, у якому взяли участь під проводом пл. сен. Г. Філінської: Оленка Куземська, Наталя Ковалишин, Аскольд Бук, Олег Прасіцький, Ніля Ковальчук, Олег Завадівський, Юрій Пазуняк, Марія Одежинська, Туся Артимишин. При фортепіяні була Марта Куземська.

Останньою точкою вечора була сценка укладу відомого серед пластової молоді приятеля Пласту пана Зенона Чайківського п. н. «Книжка, терор і ...». Вона у веселий спосіб устами юнаків та юначок показувала ставлення нашої молоді до української книжки. У сценці взяли участь члени пластового драматичного гуртка, а саме: Дора Варвара, Христя Дмитренко, Ірина Дмитренко, Марта Куземська, Олег Прасіцький, Олег Лабунька, Роман Процик, Юрій Пазуняк, Марко Тарнавський, Андрій Максимович, Богдан Чайківський. При фортепіяні була Марта Кумеська, а музику приготовила пані Роксоляна Гарасимович.

Публіка щиро оплескувала молодих виконавців, як і дотепні діялоги та монологи, що закінчилися постановою читати більше українську книжку. На закінчення цього успішного вечора говорив станичний Пластової Станиці у Філядельфії, пл. сен. Р. Максимович. На залі була також виставка цінних книжок, а кожний квиток вступу давав можливість виграші книжок.

Душею вечора були «Чортополохи», що всі брали участь у його підготовці. Цілістю проводила пл. сен. Анна Максимович, яка вітала поміж визначними гістьми також сердечно свою подругу пл. сен. Марію Щуку, засновницю Пластової Бібліотеки, що прилетіла з Торонта спеціяльно на цю імпрезу.

Юнацтву Філядельфії, а передусім «Чортополохам» належиться гучне «слава» за таку пластову працю!

Пл. сен. Ольга Кузьмович

Закликайте Ваших друзів і приятелів передплачувати і читати «Юнака»!

Л. Ю.

НОВОРІЧНИЙ ДАРУНОК

— На чергових сходинах будемо підготовлятися до ярмарку — заповів гуртковий Андрій при кінці сходин.

— Що?! Що?! До ярмарку! — загомоніли «Рисі».

— Ти, мабуть, жартуєш, Андрію!? — каже Славко.

Андрій безрадно подивився на друга — упорядника Ярка.

— Так, хлопці, ми з Андрієм укладали плян на чергові три місяці і заплянували взяти участь в цьогорічному ярмарку... Нам треба конечно купити на весну нове шатро, а це добра нагода для пластового заробітку. «Але ж, друже!..» — хлопці переконували, що з них сміятимуться, що в станиці тільки дівчата беруть участь у ярмарку. Та друг Ярко так умів до них переконливо промовити, що хлопці розійшлися вже тільки з думкою — що зробити на ярмарок.

Упродовж тижня радили — у школі, у хаті, телефонічно, і врадили, що хлопцям залишається один гідний спосіб заробітку — майстеркування. Отже — збудують кілька малих вертепів.

Сходились в Андрія в хаті, і за кілька довгих вечорів мали 6 гарних вертепів із фігурками, що їх виліпили і розмалювали Юрко та Мирон. А до зірки, що на вертепі — Ігор придумав уставити маленьку жарівку з дротяним проводом до контакту.

— Хлопці — запевнила їх Андрійкова мама — запевняю Вас, що ні один вертеп вам не залишиться.

Раненько, в день ярмарку, хлопці посходились до домівки.

— А! А! Маємо нових юначок! — сміялись «Мальви».

— А може це новачки? — жартували «Сороки».

Та «Рисі» мовчали, тільки Юрко — балакун підійшов до «Мальв», щоб відвернути їх увагу від «Рисів».

Мирон приніс зелених галузок ялиці — їх повно на вулицях, де продають ялинки — і прибрав ними станок. Між ялицями поуставляли вертепи, а біля них маленькі карточки з написом: «5.00 долярів».

Коли прийшли батьки і гості, хлопці трохи переживали, але швидко вже їх станок притягнув до себе увагу. Друг станичний купив перший вертеп, і незабаром усі вертепи розпродано. Задоволені «Рисі» — прибирали після ярмарку в домівці.

***

А в п'ятницю — відбувались сходини коша Спочатку була офіційна частина, тобто — наказ, пояснення тощо, а опісля хлопці посідали, і друг кошовий, як завжди, розпочав гутірку. Та цим разом не було це про Пласт, ні про спорт, ні про лицарскість... Друг Микола говорив про українських письменників в Україні, що їх саме нещодавно засуджено до тюрми за те, що посміли вголос висловити свої, трохи інші від урядових, думки. Хлопці із зацікавленням слухали. Тяжко уявити їм — уродженцям Америки, що таке щось можливе.

— Юнаки — говорив далі кошовий — нам удалося зв'язатись із однією міжнародньою організацією, і через неї маємо можливість на Новий Рік передати ув'язненим українським письменникам дарунки. Подумайте, і котрий гурток приготовить дарунок, хай здасть його станичному господареві до тижня.

Хлопці живо запитували кошового про ці найновіші події в Україні. Знали вже про геройську поставу Юрка Шухевича — сина генерала УПА, Тараса Чупринки, колишнього пластуна...

А пізно увечері до Андрія задзвонив Славко.

— Андрію, а що ми вишлемо? — спитав.

Андрій теж про це думав.

— Якби ти був у тюрмі, чого тобі найбільше бракувало б? — спитав.

— Книжок — без надуми відповів Славко.

— Я також так подумав.

— То порадься з іншими... гроші ж маємо, правда?

— Уже дзвоню!

Подзвонив Андрій до всіх хлопців і до друга Ярка. Зараз на другий день пішли втрійку — Андрій, Юрко і Славко — закупити збірку творів Лесі Українки. Знали зі школи, яка сила волі була в неї, який сильний дух у її творах. Пакунок вислано.

***

По святах — по деякій перерві у нормальних гурткових зайняттях, відбулися знову сходини «Рисів». На закінчення сходин сказав друг Ярко:

— Хлопці — в березні буде Великодній ярмарок. Треба нам уже почати до нього підготовлятись — бо шатро вже нікуди не годиться.

Хлопці вже не протестували, а весело засміялись: — Ха-ха-ха!! Будемо писати писанки!!!

Чи писали писанки, чи ні — не скажу, але на «святі весни» всім упадало в око новісіньке шатро «Рисів».

ВИРІВНЯЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ЗА „ЮНАКА“

ЗА 1969 РІК -- 6.00 ДОЛЯРІВ!

Микола Колесник

Нарис

Я лежу на соломі у просторому коридорі напівзруйнованої школи. Біля вікна із повибиваними шибками. Вікно широке, ясне. Але до нього не дотягтися. І сонячного зайчика на підлозі не дістати. Бо мені — боляче. Прострілені обидві ноги.

Увесь коридор загачений пораненими. Стогін. Запах карболки, людського поту. І яскраві зайчики на стінах, на сірих ковдрах, на воскових обличчях.

Мене тут ніщо не дивує. Я звик. Я ж — на війні.

Нагло — сигнал повітряної тривоги. Завивний, разючий.

Метушня, гамір довкола — усі поспішають у сховище. На милицях, з допомогою товаришів, санітарів... Усі, хто хоч трохи пересувається. А я не здатний. Я лежу. У коридорі таких чимало.

Гамір швидко затих. Стогону не чути — принишкли неходячі, прислухаються до гуркоту бомбовозів, що все ближчає, ближчає...

Пролетять чи розвернуться?..

Огрядна товстонога медсестра з перекошеним від жаху обличчям важко прогупотіла по підлозі. Теж гайнула у сховище. Їй не хочеться ємирати. І нам. І мені...

Небо вже стугонить од реву літаків. Ось-ось вони будуть над нами.

У коридорі — жодного санітара. Жодної людини на ногах.

Усім страшно. А нам... Бо ми не годні захищатися, ба, навіть зробити жодного кроку.

Літаки зовсім близько.

..І тут заходить він. Лікар. Невисокий, худорлявий, з давно неголеним підборіддям, у білому халаті, шапочці: «Випадково зайшов чи навмисне?» Окинув нас коротким поглядом. Одразу все зрозумів. Нічого не сказав.

Небо вже ревом реве. Розколюється на шматки. Ось вони...

Він повільно йде коридором. До вікна. Наче нічого не чує. Виймає цигарку, запалює. Ногу поставив на стілець, ліктем сперся на коліно. Дивиться у вікно. Щось думає. Курить...

Мені страшно. І не лише за себе.

Чути дике, одчайдушне виття бомбовозу, що йде у піке. Воно наростає. Душить, гнітить. Від нього перевертається все всередині.

Лікар дивиться у вікно, пахкає цигаркою.

Ще завило. Тонко, пронизливо. Це бомба. Летить просто на нас. На мене... І раптом — вибух. Оглушливий, разючий.

...Він навіть не здригнувся.

І я поволі заспокоюсь, хоч небо над головою вже подерте на шматки од реву моторів і свисту бомб, хоч вибухи чути і там і тут, зовсім поруч, хоч на мене сиплеться зі стелі штукатурка і на солому падають рештки шибок із вікна.

Він стоїть. Курить. І наче до чогось прислухається. До вибухів? До наших думок?

Ми це розуміємо.

Мовчимо.

Аж коли все затихло і на шкільному подвір'ї, де щойно вибухали останні бомби, хтось надривно закричав — він викинув недопалок, випростався.

— Пробачте, — сказав замість прощання.

І швидко вийшов.

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ:

- щоб «Юнак» був цікавий
  та
- містив те, що Вам подобається,
  то
- **виповніть анкету «Юнака»,**

долучену до числа за грудень 1968 р. (між обладинкою і 1-ою сторінкою) та вишліть її негайно на нашу адресу:

YUNAK MAGAZINE

2199 Bloor Street West, Toronto 9, Ont., Canada.

ЩО НОВОГО У ПЛАСТІ?

ВІСТІ З АРҐЕНТІНИ

● В Арґентіні є два юнацькі курені — пластунок-юначок ім. Лесі Українки під проводом зв'язкової, ст. пл. Е. Литвин, і пластунів-юнаків ім. Святослава Завойовника із зв'язковим ст. пл. Я. Липинським.

● Разом в Арґентіні є 62 юнаки і юначки. Вони відбувають свої курінні сходини раз у місяць. Маючи тепер нове приміщення в Буенос Айрес, можуть вести послідовну працю. Майже все пластунство зосереджується довкруги столиці Буенос Айрес, де міститься також Крайова Пластова Старшина.

● У травні 1968 року відбувся в Арґентіні черговий крайовий пластовий з'їзд, на якому обрано головою КПС — пл. сен. М. Василика, комендантою пластунок — ст. пл. Х. Гнатюк, а комендантом пластунів — ст. пл. О. Воловину.

● Цілий провід КПСтаршини — це старші пластунки та старші пластуни за виїмком голови — пл. сен. М. Василика, досвідченого пластового виховника, якого знаємо із перебування у США та в Канаді, як делеґата Пласту в Арґентіні на 3-ті Збори КУПО та першу Сесію Пластового Конґресу Другого на переломі 1966/67 років.

● У вересні 1968 року пластуни Арґентіни вітали святочно, разом із цілою українською громадою, Блаженнішого Верховного Архиєпископа Йосифа Сліпого. Його побут зробив на всіх незабутнє враження, а пластуни служили Йому всюди, де це лише було можливе.

Зв'язкова куреня УПЮ-ок ім. Лесі Українки, ст. пл. Е. Литвин, вручає 7 вересня 1968 р. в присутності Преосвященнішого Епископа Ісидора Борецького з Торонта і Всесвітлішого о. шамбеляна д-ра М. Марусина з Риму Блаженнішому Верховному Архиєпископові Йосифові Сліпому дарунок від пластової молоді в Арґентіні.

Гурток юнаків "Орли" з куреня УПЮ-ів ім. Святослава Завойовника 23 вересня 1968 р.

Члени Крайового Пластового Проводу в Арґентіні. Сидять зліва на право: архівар КПС — ст. пл. М. Загрзбельна, референтка УПН — ст. пл. Х. Воловина, члени КПРади — ст. пл. М. Караван і ст. пл. Т. Ямнюк, кр. комендантка пластунок — ст. пл. Х. Гнатишин, секретарка КПС — ст. пл. М. Литвин. Стоять зліва на право: фінансовий референт КПС — ст. пл. В. Аґрес, кр. комендант пластунів — ст. пл. О. Воловина, голова КПС — пл. сен. М. Василик, голова КПРади — пл. сен. Р. Ільницький, член КПРади — ст. пл. В. Іваник.

Представники пластової молоді в Арґентіні з Блаженнішим Верх. Архиєпископом Йосифом на летовищі Есейса біля Буенос Айрес з нагоди його прощання в дні від'їзду з Арґентіни 23. 9. 1968 р.

Дорога Дадо!

Я вже кінчаю середню школу, і треба вирішати, до якого йти каледжу мені, а передусім де. Давніше мої батьки говорили завжди, що я повинна залишитися дома і ходити тут, де живемо до міського каледжу, щоб і надалі могти бути у Пласті та в українському середовищі.

Я вже привикла до цього пляну і думала, що так буде. Тимчасом моя мама, мавши нещодавно якісь непорозуміння у пластовій станиці, каже тепер, що це не є таке важливе — бути далі у своєму місті і в пластовому колі, та що є добрі каледжі в різних місцях, де я можу там пізнати нових людей тощо.

Що мені тепер робити? Я справді вже не знаю, що для мене краще?

Нерішуча

Дорога Нерішуча!

Моя рада — залишайся і старайся вже про прийняття до однієї із вищих шкіл у Твоєму місті. Як поїдеш кудись далеко, де не буде пластового та українського середовища, швидко відчужишся.

Існує така приповідка: «що з очей, те і з думки». Виїдеш — забудуть Тебе Твої теперішні подруги і друзі, а писати листів тепер ніхто не любить.

Твої батьки у хвилевій уразі змінили думку — але, напевно, будуть цього пізніше жалувати.

Отже, як пластове середовище Тобі близьке, не кидай його добровільно!

Подруга Дада

Дорога Подруго!

Моя мама дуже не любить, як я ходжу у штанях по місті, а вже спеціяльно, як убираю їх до школи. Але всі інші дівчата в клясі носять тепер взимку штани тимбільше, що цього року вони дуже модні.

Як я маю переконати маму, що це нічого злого?

Орися

Дорога Орисю!

Якщо вчителі у Вашій школі дозволяють справді ходити дівчатам у штанях, то це найповажніший арґумент для мами.

А при теперішній моді «міні» спідничок, то штани справді можуть взимку хоронити від зимна і простуди — а котра мама не дрижить, щоб її дитина не простудилася?

Подруга Дада

ІСТОРИЧНИЙ РОМАН "ЛЮДОЛОВИ"

Одним із кращих історичних романів початку 1930-их років в Україні треба уважати «Людолови» Зінаїди Тулуб. На жаль, цей роман став відомий українському читачеві щойно після 1957 року, бо зараз після його появи, авторку заслано на Сибір, а твір був заборонений. Коли в 1956 році настала деяка культурна лібералізація в Радянському Союзі і із заслання повернулося багато діячів культури, що пережили розгром 1930-их років, почали в Україні видавати і твори письменників, що були заборонені упродовж двох десятиріч. Між цими творами був історичний роман «Людолови», що вийшов у двох томах в 1957 році.

Як уже зраджує назва твору «Людолови» — центральне місце займають у ньому татарські наїзди на Україну, проти яких українська людність почала організувати оборону і військову організацію. Роман присвячений славному козацькому гетьманові Петрові Сагайдачному, що відіграв важливу ролю на початку козацької держави. Під його керівництвом козацтво стало оборонцем не тільки українських осель, але й культурного і церковного життя, що тоді було загрожене теж і з боку Польщі. В романі збережена теж і любовна історія — наречена Сагайдачного схоплена татарськими людоловами потрапляє в бусурманський полон, стає згодом дружиною турецького падишаха. Сагайдачний часто нападає на Крим і турецькі узбережні міста, але йому не вдається визволити Насті. Щойно після хотинської битви 1622 р., де Сагайдачний зі своїми козаками був головним союзником поляків у турецько-польській війні, вдається Настю визволити.

Цікаві події роману відбуваються на тлі соціяльно і політично розбурханої України, у якій Сагайдачний старається навести лад. Хоч роман доволі довгий, і не один з-поміж нас, молодих читачів, відстрашиться від його об'єму (1,100 сторінок), то запевняю, що труд не буде марний і дасть крім насолоди теж багато знання з історії України початку 17-го сторіччя.

Пл. уч. Марко Горбач
Франкфурт н/М., Німеччина

Разом з передплатою прохаємо вислати пожертву на ПРЕСФОНД!

***

ПРИЄДНАЙТЕ «Юнакові» в цьому році одного ПЕРЕДПЛАТНИКА!

Майстрування

ЗРОБИ ЦЕ САМ!

1. ШАФКА НА ЗНАРЯДДЯ

Щоб краще зберігати майстерське знаряддя і щоб з ним було зручніше працювати, у шафці на знаряддя (рис. ч. 1) або на дошці біля робочого місця зроби відповідні гнізда із шкіри, дерева або жерсті (бляхи). Біля кожного гнізда намалюй контур або силюету того інструмента, який має в ньому міститися. При користуванні такою шафкою не треба буде витрачати зайвого часу на шукання потрібного інструмента.

2. ІЗ СТАРОЇ РУКАВИЧКИ...

...виходить непогане «гніздо» для знаряддя, яке зручно прикріпити до паска. Як зробити таке «гніздо», зрозуміло з рисунка ч. 2.

3. ДВІ СТРУБЦИНКИ...

...розміщені так, як показано на рис. ч. 3, є не що інше, як лещата нашвидкуруч.

4. ВИЗНАЧИТИ ЗА ВАГОЮ

Якщо виникне потреба швидко відлічити велику кількість однакових дрібних предметів (болтів, шурупів, заклепок, цвяхів тощо), спочатку треба відлічити 10, 50 або 100 шт. і зважити їх. Тоді в будь-який час потрібну кількість легко визначити за вагою.

ВПРАВИ ПРИ ЦІЛОДЕННОМУ СИДІННІ

1. Коли болить вам шия, відчуваєте втому у плечах і спині, — сядьте глибоко, спершись лопатками на спинку крісла. Руки — за голову, лікті розвести в боки, прогнутися, витягнутися і вдихнути повітря; потім лікті опустити — і видихнути. Так повторити кілька разів.

2. Якщо спина терпне і починає боліти, сядьте на крісло, піднесіть ноги, охопіть їх руками, голову покладіть на коліна і залишайтеся в такій позиції кілька секунд. При цьому дихайте дуже глибоко.

3. Щоб не стерпли ноги, треба робити таку вправу: ногу зігнути в коліні і стопу підтягнути на сидження крісла. Так тримати 5 до 10 секунд. Те саме повторити з другою ногою.

4. А як нога вже стерпла? Тоді підійміть її вгору, притримуючи руками, і робіть широкі кругові рухи стопою всередину і назовні.

5. Коли ви довго сидите, схилившись, м'язи живота «засипляють». Підійміть ноги, зігнуті в колінах, трохи потримайте їх так і повільно опустіть уділ. Вправу повторити кілька разів.

6. На закінчення треба зробити колові рухи в один та другий бік і нарешті — глибокі вдихи і видихи.

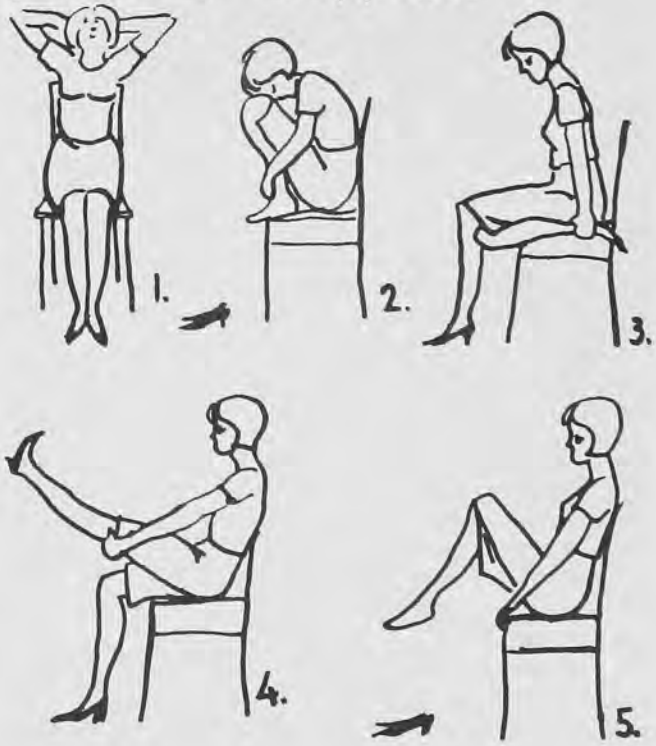

Ярослав Булка
Австралія

ПОЛЮВАННЯ В АБОРИҐЕНІВ

Так, як найстаршою країною у світі є Австралія, так її первісне населення — абориґени є однією з найстарших рас світу. Вони замандрували до Австралії 10,000 років тому з південно-східньої Азії через індонезійські острови, шукаючи просторів для полювання в гарячих пустелях, у дощових лісах і на просторих трав'яних долинах та рівнинах. Аж до появи білої людини вони не зробили нічогісінько для своєї країни.

Уживаючи списа і вумери для його метання, вони полюють на свою улюблену їжу, кенґуру, групово або поодинці. Живляться усім тим, що дає природа, кочуючи з місця на місце. Кожне плем'я має свій район, якого меж йому не вільно переступити. Примітивне і тверде життя загартувало їх та витворило суворі звичаї.

Уже змалку привчають своїх дітей, хлопців і дівчат, добувати їжу. Хлопці вчаться полюзати списом, ловити рибу, будувати човни та стежити, а дівчата плекати і копати солодку картоплю, збирати всякі овочі, горіхи, ягоди, ловити ящірки та інші поживні створіння, добувати в озерах шляхетне коріння лілеї, ловити там раки, дбати про вогонь, приготовляти поживу та плести кошики, торбинки і сіті на риби та носити до табору воду.

Абориґени належать до найкращих розвідників у світі. Під тим оглядом вони далеко перевищують американських індіян. Ніхто не потрапить так висліджувати всякі створіння, як вони це роблять.

Два абориґени — мисливці із освоєними собаками — дінґо "чав-чав".

Змалку батько навчає свого сина читати землю, як біла людина книжку. Він вчить його слідів тварин, птах, плазунів і людей, рисуючи їх пальцем на піску. Дорослий юнак справно розпізнає сліди ніг своєї родини та принайменше 50 людей його племени. Батько каже синові:

— Пам'ятай, що земля і буш — чагарник розповідають тобі історію, яку мусиш вивчити. Вони допоможуть тобі роздобути поживу. Без цього загинеш.

Для цього — тренування бистрого зору і гострого слуху стоїть на першому місці. Моло-

Абориген каже: Ми їмо пітонів (гадюк) цілими ярдами, зате вони інколи у відплаті стараються пожерти наші собаки. Печена гадюка відома як м'яка їжа для людей старшого віку.

дий хлопець мусить точно вирізняти сліди черепах, крокодилів, єхиден, ящірок, ґоан, ім'ю, телят, корів, коней та інших тварин, і відчитати напрям їх руху. На м'якому ґрунті це не завдає йому великих труднощів, але без слідів на твердому ґрунті із порушених камінців і потоптаної трави читання напряму, в якому рухалася тварина, належить до його кращого вміння. І так — трава завжди заломана в напрямі руху тварини, а порушені камінці з їхнього ложа завжди пересунені у відворотну сторону. Хтось думає, що слід пересування гадюки не має початку ні кінця, але досвідчене око бачить, що кожне заламання піску втиснене в напрямі її хвоста. Валлабі схожий на суху траву, але бистре око бачить його притаєного серед гиляк і гущі листя. Воно теж бачить замасковану птаху, яка не рухається.

Аборигени радять собі також вогнем. Старики підпалюють сухий буш, який звичайно високий на 10 футів. В долині за кущами в напрямі вітру ховаються мисливі. Заплакані від диму кенґуру вибігають на вільне місце, витираючи від сліз очі. Мисливі використовують цей момент та їх убивають. Це є т. зв. холоднокровне вбивство. Інколи ранене кенґуру скаче в річку й тоне або утікає із списом. Це приносить аборигенові велику страту у зброї. Один одному списа не позичає, бо кожний спис зроблений до чоловічого росту і ваги. Із чужим списом мисливий почувається незручно. Дальше виготовити спис із твердого дерева недостатнім інструментом та прив'язати до нього вістря сухожиллям із ніг кенґуру або хвоста крокодиля є дуже важкою і втомною працею.

Кочовниче-мандрівне полювання аборигена полягає ось на чому: він іде спереду із списом і вумерою. За ним іде жінка й діти та вся родина, несуть воду і таборове приладдя. З ними йде собака, освоєний дінґо «чав-чав». Кожний крок треба йти обережно, головним чином коло печер або більшого скупчення дерев серед бушу, щоб не було засідки. Трісне патик під ногами, треба станути тихо і оглянутися. Завжди треба думати, що хтось за тобою стежить. О, такої обережности навчають старші з вікового досвіду. Із конечности мусиш полювати, бо це втоє життя!

Як зловлять мисливці тварину, тоді в селі велика радість. Відразу беруться за його печеню. Насамперед виривають ікла і знимають шкіру та згідно із племінним правом тнуть на кусні. Розпікають каміння, вистелюють його листям білого ґамового дерева і чагарником чаєватих дерев, щоб охоронити м'ясо від піску та випарами рослин надати йому пікантного смаку. Після першого нагріття м'яса на такій підстілці зміняють каміння, м'ясо посипають попелом та накроплюють водою, щоб витворювала пару. Це накривають корою евкалипту і присипають піском.

Як довго таке м'ясиво має пектися? Це залежить від апетиту і сили волі. Коли плем'я та його гості дуже голодні, то м'ясо кенґуру після обпалення волосу на камінні за 10 хвилин готове до їжі. При повних шлунках таке м'ясо печеться 2 години. Це саме стосується до крокодиля і ґоани. Одним словом, воно готове вже тоді, коли ти не можеш довше чекати.

Чорний хлопчина — рибалка

Традиційно мисливець з убитої тварини має право взяти собі спину, хвіст і голову. Права нога належить до дядька — брата матері, а всі інші відповідні шматки м'яса батькам та решті родини і своякам. Немає заборони — табу — щодо гадюк. Розподілу до них не стосується. Мисливець чи юнак може її спекти і самому з'їсти. Гадюки знані як м'яка їжа, тому, звичайно, ними кормлять старих жінок і мужчин, які не можуть споживати тугих шматків м'яса з кенґуру.

Будьте ПЕРЕДплатником,
а не ПІСЛЯплатником «Юнака»!
Тому ЩЕ НИНІ вишліть
6.00 дол.
на ПЕРЕДплату за 1969 рік!

ГАРТУЙМО Ж НАШ ЮНАЦЬКИЙ ДУХ!...

Про "Лісову Школу" в 1969 році

Писати про «Лісову Школу», як про особливий табір для вишколу таборових провідників, на 6-ому році її існування, не так то й легко, а дехто сказав би — може й зайво. Широкі кола пластового юнацтва США і Канади в основному знають про цю «пластову Січ» доволі багато, головно з розповідей і друкованих споминів тих, що вже були учасниками «Лісової Школи» у минулих роках.

А розповідають про «Лісову Школу» порізному, одні з признанням, а то й із захопленням, а інші (головно ті, які не зуміли перейти успішно різних етапів вишколу) з натяками про те, що вимоги, які ставить «Лісова Школа» такі «строгі» чи «важкі, що — мовляв — «краще туди не пхатись».

Коли зважимо, що ціле пластове виховання — це підготовка до реального життя, а це життя — не лише за словами нашої пісні, але й фактично —

«...не жарти, не казки,
А праця, бурі і негоди!..»

мусимо прийти до висновку, що вимоги, які ставить до юнацтва Пласт, а в тому і «Лісова Школа», повинні бути близькі до вимог життя, перед якими вчасніше чи пізніше стоятиме кожний пластун. Основною вимогою як у Пласті так і в реальному житті є праця: праця над собою, над поширенням і поглибленням нашого знання, — праця над зміною і уліпшенням наших життєвих умовин, нашого довкілля тощо.

Хто має охоту працювати і правильно розуміє суть пластового виховання, тому «Лісова Школа» зовсім не видаватиметься суворою чи важкою, а навпаки — приємною і корисною. Вивчаючи матеріял кореспонденційного курсу, кандидат до «Лісової Школи» напевно знайде в ньому чимало такого, про що дотепер не знав, а що йому варто і треба знати. А коли опиниться вже на самому таборі «ЛШ», де його полонить цей своєрідний «Еспрі де Кор», що про нього писав пл. розв. Юрко Пазуняк (дизись «Юнак» за листопад 1968 р., стор. 11), тоді він особисто переконається, що для тих, кого праця не відстрашує, «Лісова Школа» зовсім не важка. Це правда, що на «Лісовій Школі» «треба працювати, працювати і працювати», але в цьому власне і цілий глузд життя і пластозого виховання.

Зближається час, коли старше юнацтво робитиме знову свої пляни на літо. Почніть розгляд цих плянів від застанови над таким простим питанням — «чого саме я бажаю? — чи тільки м'якого, вигідного життя («дольче віта»), яке розманіжує і послаблює фізично і духово, — чи може навпаки — активного, повного життя і корисної праці над собою для всебічного розвитку моїх умових і фізичних сил?!» Якщо в цьому «іспиті сумління» відповідь Твоя йтиме по лінії активного життя і корисної праці над собою, тоді зголошуйся до «Лісової Школи», бо там Твоє місце!

«Лісова Школа» дає Тобі нагоду:

- зазнайомитися практично з веденням таборів для юнаків,
- засвоїти собі практичне знання потрібне до 3-ої пластової проби,
- здати іспити вмілости із таких ділянок: піонерства, першої помочі, картографії, куховарення, спортових ігор, стріляння, таборування,
- провести два тижні в цікавому таборі серед дружнього, веселого гурту кращих пластунів.

Зголошення старших пластунів та юнаків, що склали принаймні другу пробу УПЮ і покінчили 16-ий рік життя, та які мають охоту стати таборовими провідниками, приймаємо до 31 березня ц. р.

Кореспонденційний курс відбувається упродовж квітня і травня, а табір «Лісової Школи» буде від 29 червня до 12 липня ц. р. в горах Кетскіл, коло Гантеру, стейті Нью-Йорк, США.

Вписове на вишкіл, платне при зголошенні, — 5.00 амер. дол., а оплата за табір, платна до 10 червня, — 55.00 амер. дол.

Зголошення до «Лісової Школи» слати на адресу:

Mr. A. Mycio, 201 Eastern Parkway,
Newark, N. J., 07106, USA.

Чеки чи грошові перекази прохаємо виставити на ім'я та прізвище, подані в цій адресі.

Зміст

ЮНАК
журнал пластового юнацтва

ШОСТИЙ 1968 РІЧНИК

ЗАВВАГА: перше число після наголовка статті (перед скобкою) означає число журнала, а числа у скобках — сторінки, на яких надрукована стаття чи інший редакційний матеріял.

I. ІДЕОЛОГІЯ І ВИХОВАННЯ
(вступні статті, розмова з юними друзями тощо)

Басараб Ольга 2 (1)
Гафткович М.: Красу я і щастя по всій Україні ширитиму 7-8 (25)
Гребля: Гутірки з юними друзями — Ідеали пластунки 1 (3), Леся Українка 2 (6), Тарас Шевченко 3 (3), Весна і Великдень 4 (5), Чорновол, Караванський, Коляска 5 (7), Тематика "Юнака" 6 (2), Гутірка гуртка "Кедрина" 9 (4), Про фільм "Ґрадуант" 10 (6), Я була в Україні 11 (2-3), 12 (2-3).
Дрот: Слово 4 (3)
Дрот про юнацтво 7-8 (4)
Дрот відійшов на вічну ватру (редакційна) 4 (2)
Зелик М.: Незабутня зустріч 11 (8)
Зінко, о. В.: Чому мені подобається "Юнак"? 10 (27)
Каліф: Говорімо не словами, але ділами 11 (9)
—"—: Чи помагаємо нашим батькам 9 (6)
Колишній юнак: Листопадовий апель 2 (7)
"Лісова Школа" 2 (7)
Опит пластуна (додаток до "Дивізійного Кіоска") 11 (12)
Пазуняк Ю.: Думи мої 11 (11)
Подруга Оля: Сім щоденних гріхів 5 (24-25)
Редакційні вступні статті: Різдво, Новий Рік і редакційні пляни 1 (1), Три жінки — три великі українки 2 (1), Збільшення редколегії "Юнака" 3 (1), Воскресення Христове 4 (1), Св. Юрій — патрон Пласту 5 (1), Гурток "Маки" і їх газетка "Мрія" 6 (1), Дрот і пластування на мандрівці 7-8 (1), Проминуло літо 9 (1), Жовтень — місяць української книжки і читання 10 (1), 1 листопада 1918 р. 11 (1), "Юнак" у 1968 р. і анкета "Юнака" 12 (1)
Сливоцький А.: Не пише із книжки 4 (14)
Створімо живий пам'ятник Дротові — заклик про Пластовий Вишкільний Фонд ім. Дрота 11 (22)
Ткач В.: І на цій скалі 11 (8)
Як це зробити, щоб українська мова стала розмовною у Пласті? 10 (13, 18)

II. ЛІТЕРАТУРА

1. Оповідання, нариси, репортажі, спогади

Барка В.: Із збірки "Жайворонкові джерела" 9 (3)
Бердник О.: Подих незримого 10 (20-24)
Б. М.: Ми зайняли Галич 11 (6)
Бур: Подарунок 5 (10)
Горбач М.: З наших літніх пригод у Румунії 6 (5)
Із життя учнів Української Малої Папської Семінарії в Римі 4 (23)
Ільницький О.: Малий — Великому (про Д. Пеленського) 1 (10-11)
К. Марічка: Різдвяний дарунок 1 (8-9)
Коваль Ю.: Пісня про волю 11 (7)
Круцько Б.: Спомин із "Лісової Школи" 12 (25)
Любович У.: Коні і ми 7-8 (12-13)
" " : Прапоре наш 11 (4-5)
М. Б.: У гостях у латвійців 3 (24)
Мицьо Р.: Помилка Наталки 6 (8-9)
Мостович І.: Недокінчена вишивка 4 (20-21)
Наші пластуни у В'єтнамі 1 (20-23)
Оленка: У свято весни 5 (9)
Панчук Р.: Оксана Мостович 4 (20)
Парфанович С.: Гуси відлітають 12 (12-13)
Пежанський М.: Перше пластове шатро 3 (8)
Росоховатський І.: Нотатки доктора Вовченка 2 (16-17)
Сірий Лев: Червона заграва 1 (5)
Українка Л.: Щастя (леґенда) 2 (2-3)
УНА: Великодня крашанка у Казахстані 4 (6-7)
Черешньовський М.: Автобіографія 1 (7-7)
Ш. О. Ф.: Свят-Вечір 1919 р. 1 (4)

2. Вірші

Баранський О.: Нема Тебе (Дрота) 5 (2)
Барка В.: Розсвіт 9 (2), Розрадне 9 (3)
Забашта Л.: Моди 1 (18)
Йовенко С.: Лесі Українці 2 (2)
Калитовська М.: Шукання 2 (1)
Качалуба М.: Чужинець 11 (6)
Кіплінґ - Караванський: І я тебе людиною назву 7-8 (11)
Кедро Р.: Мандрівка у густому лісі 7-8 (1)
Кравців Б.: Св. Юрій 5 (1)

Масютко М.: Чи це справді було 5 (8)
Різдво 1 (11)
Симоненко В.: Український Лев 1 (2)
Підпалий В.: Вечірнє 5 (5)
Сингаївський М.: Ромашкове сонце 9 (1)
" : Дніпро 1 (3)
Теліга О.: Усе — лише не цеї 2 (7)
Українка Л.: Епілог (уривок) 11 (1)
Хміль С.: Свята 3 (1)
Храплива Л.: Легенда 10 (1)
Шевченко Т.: Мені однаково українською і чужими мовами 3 (4-5)
Яновський Ю.: Присвята 4 (4)

3. Пісні

Буковинська щедрівка 1 (7)
Коляди 12 (8-9)
Мисловицька гагілка з Підляшшя 4 (12)
Пісня куреня УСП-ок "Степові відьми" в Австралії 9 (17)
Стара бойківська щедрівка 1 (1)
Тарнавська О.: Пісні зустрічі 4 (9)
Шевченко Т.: Заповіт 3 (1)

4. Рецензії

Горбач К.: Шістдесят поетів 60-их років 4 (17)
Журнал СУСТА "Горизонти" 11 (21)
Лариса: Позір... спочинь... 10 (16)
" : Перша збірка поезій К. Горбач 11 (10)

III. МОЛОДЕ ПЕРО:

1. Поезія

Баранська Н.: Пам'ятаю, Пісня 11 (10)
Бабовал Р.: Прохання, Крізь віддих кадила 9 (12)
" : Про контрасти 12 (11)
Велигорська Х.: Нова доба 11 (10)
Госейко Л.: Мов скла винотрощені 6 (12)
" : Перший прелюд 12 (10)
Дума Б.: Гурткова прогулянка 9 (20)
Кукурудза О.: Пісня морю, Море 4 (19)
" : Чехо-Словаччина 11 (11)
Мартинюк Н.: Сумерек 11 (10)
Микитин Л.: Портрет Мами 12 (10)
Мороз О.: Засипляю, Сиджу і чекаю 10 (16)
Орфея: Я бачила вчора 11 (10)
Янішевська Р.: Нещасна пригода (інтермедія) 6 (16)

2 Проза

Бабовал Р.: Місто вічне як вічність 9 (13)
Близнак У.: Ніля 9 (5)
" " : Перед нападом 6 (10)
Бриттан О.: Мутант, який їжер Гантер 10 (16)
Велигорська Х.: Сон 3 (16)
Велига О.: Моя Бабуня 5 (19-20)
Госейко В.: Відправний пункт 5 (7)
Журналістична діяльність юнацтва "Жайворонки", "Проблиски" "Лебідь" 5 (19-20)
К. Марічка: Поворот 9 (8-10)
Сірський Б.: Ще досі мені сниться "Лісова Школа" 10 (17)
Ткач В.: Сіріли у сумерку... 6 (10)
Шулякевич Я.: Розмова 11 (12-13)

3. Молоді таланти (журналісти, мистці)

А. Г.: Журналістична діяльність юнацтва — "Усміх весни", "Золота іскра" 10 (12-13, 18), Газетка "Калина" 11 (11)
"Дивізійний кіоск", журнал юнаків на "Вовчій тропі" 11 (12)
Л.: Мальовані тарілки в Австралії 10 (9)
Лариса: Роман Бабовал 9 (12)
" : Чи є у Вас таланти? 2 (10)
Мартинович О.: "Смолоскип", українська газетка у публічній канадській школі 11 (12)
Перша виставка творчости молоді в Нью-Йорку 3 (20)
Увага молоді мистці (про виставку мистецької творчости) 5 (8)
"Через річку" — одноднівка "Лісової Школи" 11 (11)
Чумак О.: Пластуни на мистецькій виставці 5 (22)

IV. З ГРОМАДСЬКОГО ЖИТТЯ

Б. С.: Важлива подія в нашому житті — СКВУ 3 (10)
Дати і символи (про 22 січня 1918 р.) 1 (2)
Р. К.: У 25-річчя постання Української Дивізії УНА 7-8 (6-7)
Лось Ю.: В чому сила України? 9 (7)
Найвищий Архипастир серед своїх вірних (редакційна) 7-8 (2)

V. ВИЗНАЧНІ СУЧАСНІ УКРАЇНЦІ

Онишкевич Л.: Василь БАРКА 9 (2)
Бандера В.: Богдан ГАВРИЛИШИН 7-8 (5-6)
Онишкевич Л.: Яків ГНІЗДОВСЬКИЙ 9 (3)
К.: Д-р Олекса ГОРБАЧ 4 (12)
Струк Д.: Богдан КЛИМАШ 2 (4-5)
Онишкевич Л.: Василь КУРИЛИК 6 (3)
" " : Д-р Атанас ФІҐОЛЬ 3 (2)
*** : Михайло ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ 1 (6)
Сіяк Д.: Юрій ШУЛЬМІНСЬКИЙ 5 (6)

VI. УСПІХИ НАШИХ ДРУЗІВ

Захарко І.: Семінарист — поет (Любомир Госейко) 12 (10)
Кузьмович О.: У полоні музики (Дарія Дрогомирецька) 11 (16)
Онишкевич Л.: Любомир Орест Гевко 10 (5)
" " : Любомир Романків 2 (5)
Успіхи наших юначок — про Юліяну Осінчук 6 (6)

VII. УКРАЇНОЗНАВСТВО

1. Визначні сучасні українці (дивись також під V):

Василь Барка 9 (2), Богдан Гаврилишин 7-8 (5-6), Яків Гнізловський 9 (3), д-р Олекса Горбач 4 (12), Богдан Климаш 2 (4-5), Василь Курилик 6 (3), д-р Атанас Фіґоль 3 (2), Михайло Черешньовський 1 (6), Юрій Шульмінський 5 (6)

2. Що читати?

Коли Ви "виросли" з української книжки 11 (17-19)
Коцюбинський М.: Ялинка 12 (11)
Kolasky John: Education in the Soviet Ukraine 6 (6)
Любович У.: Розкажу вам про Казахстан 11 (16)
Радзикевич В.: Ніч проминула 6 (7)
Радиш М. — монографія з репродукціями творів мистецтва 6 (7)

Редакторка — Місяць книжки 10 (1)
Чорновіл В.: Лихо з розуму 4 (27), 5 (11), 9 (18)

3. Культура

А як з вашою бібліотекою? 11 (20)
Голик В.: Гурток плекання української мови 11 (23)
Горбач, М.: Ніч під Івана Купала в таборі в Німеччині 11 (26)
Гребля: "Веснівка", хор юначок із Торонта 12 (24)
Кузьмович О.: Чи справді йдемо з колядою? 12 (8-9)
Миськів П.: Яків Гніздовський серед пластової молоді 9 (26)
Табір "Стежки Культури" 11 (3)
Онишкевич Л.: Емаліст Константин Шонк-Русич 12 (7)
Ткач В.: Показ історичного одягу 6 (6)
Яцків Л.: Наша бібліотека 7-8 (26), 9 (24)

4. Пізнай свій край

Рочий А.: Про Бескид, полонини та ріки 9 (11)
Онишкевич Л.: Буковина 9 (14-15)
" " : Волинь 3 (14-15)
" " : Картини Едварта Козака до стрілецьких пісень 11 (14-15)
" " : Київ 1 (12-13, 22)
" " : Полтава 2 (14-15)
" " : Харків 6 (14-15)
" " : Чернігів 5 (14-15, 17)

VIII ПЛАСТУВАННЯ

(теоретичне і практичне)

Артимишин В.: Прогулянка на колесах 7-8 (22-23)
Баранська Х.: Наш "Ліс літератури" 6 (25)
Білаш Р.: Зимовий табір 1967 5 (26)
Боднарук Б.: Стрілецький гурток при Пластовій Станиці в Торонті 6 (25)
Восьмий водно-мандрівний табір 6 (21)
Горохович Т.: Вимінні юнацькі табори в Канаді 12 (4-6)
Гурток "Золота липа" 9 (25)
Дрот: Вказівки для пластунів 5 (3)
Зимовий табір 5 (21)
Карась, ЧК: До водного табору 7-8 (14-16)
"Лісова Школа" 2 (7), 3 (17)
Мельник Л.: "Лісова Школа" 6 (11)
" " : Пластуни у відбиванковому турнірі 6 (22)
Пластова Станиця Нью-Йорк 2 (8-9)
Пластова Станиця в Торонті 4 (10-11)
Пластун на плянеті "Перун" 3 (23)
Пластун спостережливий 3 (19)
Пластуни збирають на свою оселю 3 (23)
Присутня: Курінь УСП-ок "Степові відьми" в Австралії 9 (16)
П'ясецький П.: Курінь, що постав на мандрівці 7-8 (8-10)
Редакторка: У мандри, у мандри 7-8 (1)
Оленка: У свята весни 5 (9)
О. І.: Табір 6 (21)
Саляк Я.: 8-мий водно-мандрівний табір 7-8 (11)
Сигіда Л.: "На зміну" 6 (24)
Човган О.: Табір у Арґентіні 7-8 (18-19)
Юначки у Клівленді змагаються між собою 3 (23)
Я. М.: Юнацький лещатарський табір 3 (25)
Ярів: Спогад із прогулянки 9 (24)

IX. НАУКА, ПРИРОДА, ТЕХНІКА

Автомобіліст: Автомобільний рушій 2 (20-21)
Білкун М.: Петрик Кібернетик 1 (16-17)
Булка Я.: Цікаві перекази — Єхидна і черепаха, Яструбеня викрадає вогонь 10 (15)
Ґ. С.: Мономахова гривня 19 (7)
Гривняк Ю.: Український учений — попередник Рентґена (Іван Пулюй) 10 (18)
Лоссь Ю.: Плянета Україна 5 (23)
" " : В чому сила України 9 (7)
Ляшевич Т.: Дощ — приятель пластунок 6 (16)
Онишкевич Л.: Кібернетика 1 (14-15), 2 (12-13), 3 (12-13)
" " : Міська бібліотека в Ньй-Йорку відмічує 350-річчя Києво-Могилянської Академії 5 (12-13)
" " : Найстарші архітекти 12 (16-17)
" " : Незвичайні здібності тварин 7-8 (20-21), 5 (21-22)
" " : Дельфіни і електроніка 10 (10-11)
Передача сили в авті 3 (18)
Українська Катедра на Гарвардському університеті 5 (6)
Чи знаєте, що ... (про антилопи, тайний вхід у Києві 7-8 (21)

X. СПОРТ

Зацікавлений: Десята зимова Олімпіяда 2 (22-23)
Змагання за першість у стрілянні на Говерлі 12 (23)
Кривоніс Я.: Відкриття другого сезону Української Відбиванкової Ліґи в Торонті 2 (23)
" " : Повідомлення про спортовий табір 6 (11)
Лихач В.: "Ведмедики" на відбиванкових змаганнях 5 (28)
Ч. Я.: Мехіко — місце Олімпіяди в 1968 році 3 (22)
Українці на XIX-ій Олімпіяді в Мехіко 12 (20-21)
Шараневич М.: Спорт на літньому таборі 6 (18-19)
Янчишин Ю.: Дітройт здобуває перше місце 1 (21)

XI. ХРОНІКА ПЛАСТОВОГО ЖИТТЯ

Або: День пластуна в Боффало 4 (22-23)
Базилевич Л.: Поминки Дрота в Торонті 6 (22)
Бойко Л.: Добре діло гуртка "Лісові троянди" 6 (23)
Б. О.: Святкування 50-річчя піднесення українського прапора на Чорноморській Фльоті 9 (26)
Верховний Архиєпископ у Саскатуні 12 (23)
Воробій К.: Наше "Свято весни" 9 (27)
Гафткович М.: Куди йшла стежка? 11 (24)
Гординська О.: Як постала наша газета? 4 (15-17)
Дума Б.: Пластовий ярмарок у Торонті 6 (27-28)
Зелик М.: Прощаємо в дорогу до вічної ватри 4 (20)
Із хроніки гуртка "Маки" — Ляшевич Р.: Як юначки готуються до іспиту вмілости у мистецтві, Мельник Л.: Наша лекція, Сигіда Л.: Праобраз Ель Ґрека, Шараневич М.: Зустріч з малярем Грищенком 4 (26)
Кизима Х.: "Чарівна Іскра" 6 (23)
Конкурс для нашого "Юнака" 4 (14)
Ларка: Пластункам у Святвечірню зустріч 1 (11)
Л. М.: Останній звіт Дротові 11 (22)
Наказ Головної Пластової Булави з приводу смерти Основоположника Пласту 5 (3)
Наш Дрот відійшов на вічну ватру 4 (2-3)

Об'яви Головної Пластової Булави про смерть Основоположника Пласту 5 (3)
О Л.: Пластуни Філядельфії відслонюють святочно портрет ген. Тараса Чупринки 3 (24)
Пластунки відзначають 50-річчя піднесення українських прапорів на Чорному морі 4 (4)
Сіра Л.: Болото + враження + дощ = "Свято весни" 9 (25)
Сливоцька Х.: Зустріч під час літа 4 (15)
Сливоцький А.: Не лише із книжки 4 (14)
Сповнилася мрія (журналик "Мрія") 4 (15)
С-р Б.: Пластуни і платсунки з Вінніпеґу і Едмонтону відвідують Торонто 11 (25)
Сторіччя Української Академічної Гімназії у Львові 11 (24)
Телішевська А.: Євшан-зілля 9 (27)
Тимяк Р.: Хвилі Прута 12 (22)
Ф. Ю.: Остання дорога Основоположника Пласту 5 (2)
Ювілейна пластова зустріч в Австралії 4 (8-9)
Юнаки 21 Куреня посвячують прапор 4 (25)
Як постав наш Курінь (44 ім. О. Джиджори) 6 (4)

XII ГУМОР

Усміхнися 2 (26,28), 3 (28), 4 (24, 25), 5 (19), 6 (19), 7-8 (17, 24, 25), 9 (20, 21, 25, 27, 28), 10 (9, 24, 25), 11 (26, 27), 12 (23-24)

П'ясецький П.: Мітла під псом 7-8 (3)
Ставничий Я.: Годинник з вилок 7-8 (4)

XIII. РІЗНЕ

1. Поради подруги Дади:

1 (19), 2 (10), 3 (17), 5 (18, 20), 6 (17), 7-8 (17), 9 (10), 10 (9), 12 (11)

2. Подруга Оля: Пластункам на вушко

1 (18), 3 (16), 4 (18-19), 5 (24-25), 6 (13), 10 (8), 11 (21), 12 (18-19)

3. Філателія

Котик Є.: Українська філателія 12 (14-15)
Лось Ю.: В чому сила України? 9 (7)
Онишкевич Л.: Каталог українських марок 5 (16-17)
" " : Пластові марки 2 (18-19)
" " : Т. Шевченко на марках 3 (8-9)
" " : Україна в марках 1 (22-23)
" " : У 50-річчя українських поштових марок 9 (18-19)

4. А що ви на це?

Виїзд молоді в примітивні країни для служби 9 (17)
Мішані подружжя 2 (3)
Пластові сеньйори і юнацтво 1 (9)
Старше пластунство і сеньйорат 3 (3)

5. Листування і привіти

Верховний Архиєпископ Йосиф до редакції "Юнака" 12 (1)
Грушкевич О.: Згадуємо нашу подругу 6 (4-5)
Лист з-поза залізної куртини 12 (27)
Наше листування (з листів до редакції і адміністрації "Юнака":
2 (6, 11, 27), 3 (27), 4 (13), 5 (25), 7-8 (7, 26), 10 (19, 27), 11 (25), 12 (27)
Привіти для "Юнака": 4 (8, 24), 5 (27), 9 (22-23), 10 (14-15)

6. Загадки і розгадки:

2 (27), 3 (21), 4 (28), 5 (20), 6 (28), 10 (11, 28), 11 (20, 28)

7. Інше

Акція Добродушка Читанчика 11 (29)
А. Ч.: Незабутні дні 10 (2-3)
Атенаґорас — вселенський патріярх 7-8 (16)
Бельмеґа М.: У пам'ять гуцула-патріота 1 (24)
Відзначуймо місяць Тараса Шевченка інакше 3 (4)
В поклоні Кобзареві (редакційна) 3 (1)
Вислід конкурсу СУЖ Канади 10 (26-27)
Вітаємо нового співробітника — д-ра С. Зощука 3 (19)
Думки з пластового журнала "Стріла" 12 (7)
Зацікавтесь анкетою нашого "Юнака" 12 (3)
З Абісинії 3 (19)
Із життя учнів Української Папської Малої Семінарії в Римі 4 (22-23)
Конкурс на виготовлення святочних карток 11 (9)
Конкурс на проєкт памятника на гробі Основоположника Пласту 11 (9)
Кукуруза О.: Шевченко в образах 3 (6-7)
Курчак С.: Святкуймо інакше 7-8 (25)
Купчинський Р.: Наші пластуни у В'єтнамі 12 (7)
Осадчий М.: В Україні арештують поетів 5 (8)
Равт української преси 3 (26)
Український інтернат для молоді в Німеччині 12 (3)
Хто з Вас відповість? — Запитник до юначок-самітниць 12 (9)
Чорнодольський А.: Привіт від молоді Верховному Архиєпископові Йосифові 10 (4)
Шухевич Юрій: Лист 5 (4-5)
Що нищить "Юнака" 2 (14), 7-8 (23)
Юначки з Австралії шукають дружби 5 (27)

XIV. АДМІНІСТРАЦІЙНІ МАТЕРІЯЛИ

1. Пожертви на пресфонд

1 (24-25), 2 (25), 3 (28), 4 (27), 5 (25), 6 (28), 7-8 (3, 29), 10 (28), 11 (28), 12 (28)

2. Дарункові передплати

2 (28), 4 (28), 7-8 (27), 10 (24), 12 (27)

3. Посмертні оповістки

Орест Білий 1 (25), 7-8 (27), Анна Веретільник-Олива 11 (28), Ольга Гаврилюкова 12 (28), Марія Комуницька 12 (28), Іванна Ліськевич 12 (28), Дмитро Мачалаба 10 (28), Оксана Мостович 2 (29), 3 (29), 4 (29), Анна Паньків 11 (28), Ярослав Раковський 6 (28), Іван Романюк 5 (29), Леся Рудко 11 (28), Лариса Самотулка 7-8 (27), Петро Сарапук 3 (29), Олексій Сеник 7-8 (27), Ярослав Спольський 10 (28), Марія Яримович 2 (29), 5 (29)

Вхідна брама і шатра "Лісової Школи".

Провідники і таборовики "Лісової Школи" з липня 1968 р.

Таборове харчування — смачне і здорове — серед природи, на свіжому повітрі при власноручно збудованих "столах".

Черговий табору пише денний звіт при полевому таборовому столі.

Герой із В'єтнаму і улюбленець усіх таборовиків "Лісової Школи", пл. сен. Петро Содоль (стоїть перед юнаками) провадить гутірку.

А у вечорі палає ватра...

МОЛОДЕ ПЕРО !

ЮРІЙ ЛІБЕР

Юрієві Ліберові тепер 15 років. Живе він у Ґері, Індіяна, США, і тому він є пластуном-самітником. На курси українознавства він їздить до Чікаґо. Тепер він є в 10-ій клясі. Цікавиться літературою, світовою філософією і модерною музикою. Внизу містимо спроби його поетичної творчости — мініятюрки.

СЕРЦЕ І ГОДИННИК

Серце б'є. А годинник мій заснув.
Я дивлюсь на світ зимовий.
На південь — бачу — птахи відлітають.
Починаю я числить хвилини,
Поки десь, колись умру.

ОСІННЯ ОРКЕСТРА

Дощ на бубні грає.
Вітер тихо вже співає.
Сонце — сховане? — чи щось
на ґітарі грає.

СТІЙКА ПІД ЕКВАЛІПТИЧНИМИ ДЕРЕВАМИ

Темне небо,
тихе поле —
табір довго спить...
І вже іскри стали зимні,
тільки попіл залишивсь.
Із дерев екваліптичних
чую «ха-ха-ха» кукибари,
чую й голос сплючого коали...
Віє вітер австралійський,
мої ж мрії —
мрії українські.

Любомир Госейко

***

І дощ і сльози — цей сам докір.
Зате, коли погідно, — невидужно,
ранений це колір.

Коли впиваєшся слізьми
у віщім вітровію —
це дощ. — Не плач.
Бо скільки то разів печаливсь я,
як соловіла синь твоїх очей.
Дощу і сліз ти уникай.

У серці ніколи не здибишся із сонцем,
бо дощ і сльози у сонці:
Та у твоєму серці — райдуга надії,
і чути, як трава росте.

Цей дощ і сльози — цей сам докір.
Коли погідно, — невидужно,
ранений колір.
Тоді, тоді розпещуєш відчаю
запалий зір.

Рим,
Мала Духовна Папська Семінарія

НА 1969 РІК ?

Чи Ви вже вирівняли передплату?

6.00 ДОЛ.

ПІСНЯ

(Аркадії)

Сльози хмар
На моє віконце падають,
І я з ними плачу
За минулим днем.

Пл. уч. Юрій Лібер
Ґері, Індіяна, США

Молоде перо

СПОДІВАННЯ

...Годинник на руці наче дрімає. Світ крутиться спокійно довкола мене, так як завжди. Вітрець жартівливо дрочить листки на осиці, а сонце із-за хмарки усміхається. Люди байдужі, без жодного виразу на обличчях повільно минають мене на вулиці, навіть не підносячи на мене очей. Але як же ж це можливо, що вони не знають, яка я сьогодні щаслива?..

Може і не знають... Але моя думка вже не при тому. Прибігаю додому... Тяжкі дубові двері під тиском руки відразу подаються. Привітавши у поспіху моїх рідних, я ніби лечу по сходах до своєї кімнати і витягаю із шафи суконку. Цікава я — чи буде подобатися Влодкові жовта суконка на мені? Він ще ніколи не бачив мене в жовтому. А моя нова зачіска?.. — Чи буде йому до вподоби?.. Оці дрібниці, що ще кілька годин тому виглядали мені марними, тепер набирають неабиякої ваги.

При виході ще моя маленька сестричка помагає мені застебнути останній ґудзик на маншеті. Старша сестра сидить на ліжку та усміхнено киває головою.

— Що, Таню, подобається Тобі? — питаю її. А вона далі киває головою.

— Думаєш, що можу так вийти поміж люди? — дрочуся з нею.

— Певно, що так! — відповідає майже сердито, майже ображена моїм жартівливим тоном.

— Добре, що я вже готова, бо Влодко може приїхати кожної хвилини.

Великий годинник у їдальні почав уже вибивати восьму годину. Глянувши ще останній раз у дзеркало, прошу Таню, щоб за мною згасила світло, і тоді ми у трійку йдемо на долину. Причувається мені, що перед хатою зачиняються двері Влодкового спортового авта, і при останнім ударі годинника я сподівалася почути завжди точний стук у двері... Але його не було...

Серце приспішено б'ється, наслухаю.... але нічого і нікого нема. Я тим не переймаюся. Якщо Влодко спізниться, напевне буде мати поважну причину.

Сідаю вигідно у вітальні, де батьки оглядають і слухають симфонічний концерт на телевізійній програмі. Я люблю клясичну музику, і, звичайно, при ній час швидко минає. Але цього разу було інакше. За кожним разом, що подивлюся на годинник, хочеться ще раз перевірити, чи очі не помилилися. Але ніякої помилки нема. Зближається година пів до дев'ятої..., дев'ята, чверть на десяту! Влодка нема! Я вже утратила всяку охоту нині кудись їхати... Може вже піду спати. Напевне Влодко завтра мені подзвонить і пояснить, що сталося.

***

Але Влодко не подзвонив. Я довго чекала — день по дневі. Але Влодкове маленьке червоне авто ніколи більше вже не приїхало під нашу хату...

14 жовтня 1968 р.
(написане з нагоди мого розчарування)

Пл. уч. Марта Горбань
гурток «Чорнобривки»
12-ий Кур. УПЮ-ок ім. Олени Теліги,
Торонто, Канада

ПРИСИЛАЙТЕ НАМ СВОЮ ТВОРЧІСТЬ!

Дорогі Друзі і Подруги!

Уже декілька років на сторінках «Юнака» Ви читаєте юнацьку творчість — «молоде перо». Читаєте вірші, нариси, оповідання, написані Вашими товаришами і товаришками. Вони мають стільки років, що й ви, вони живуть там, де ви, вони цікавляться тим, що й ви. І тому вам їх цікаво читати. І тому ви щораз більше самі пишете і присилаєте свою творчість.

Деякі ваші спроби добрі, а деякі прекрасні! Ми це бачимо, так як і ви. Тому наш журнал вирішив дати вам, нашим молодим поетам, мистцям і композиторам — можливість помістити свої твори у «ЗБІРЦІ МОЛОДОЇ ТВОРЧОСТИ». Нею розпочинаємо серію «Бібліотеки Юнака». Перша книжка буде присвячена вам, і буде представляти літературні та мистецькі таланти — ваші і ваших друзів та подруг.

Ваші спроби в поезії, прозі, есеях, репортажах, графіці, рисунках, малюнках (чорно-білих чи кольорових, які можна репродукувати як чорно-білі), музичних композиціях — до «ЗБІРКИ МОЛОДОЇ ТВОРЧОСТИ», просимо висилати до співредакторки «Юнака» пл. сен. Лариси Онишкевич на адресу:

**L. Onyshkevych, 9 Dogwood Drive,
Nassau Estates II, Trenton, N. J., 08638**

Молоде перо

ЧОМУ ЦЕ ТАК?

У розмовах часто чуємо, що у США є два мільйони українців. Дотепер я ще ніколи не бачила більшого збору українців ніж у Торонті під час привітання Блаженнішого Верховного Архиепископа Йосифа 16-го червня м. р. Там було тоді зібраних — за англомовними канадськими газетами 30 000, а за українськими газетами 60 000 людей.

Хай буде, що правда є посередині.

Така група як близько 40,000 не віддзеркалює кількости всіх українців в Америці, яких є — як дехто твердить — понад 2,000,000. Значить, що було там лише близько 2% всіх нас на цьому континенті. Чому так мало? Чому це так?!

***

Тепер інша справа. Дуже часто пишуть у рецензіях про концерти, і там знаходяться найвищі оцінки про виступи даних осіб чи груп. Вихваляють під небеса — чи то співи, чи гру чи танки. Чи справді так є?.. Я бувала часто на таких імпрезах. Навіть із мого скромного досвіду можу сказати, що часом даний виступ ледве досягав позему пересічности, а не рівня якогось особливого мистецтва. Чому це так?!

***

Чому ми самі себе вихваляємо, говоримо про величезну нашу силу, про надзвичайну красу, про божественний спів, про архимистецьку гру, про колосальні досягнення, а не дивимося просто правді в очі, не дивимося до дзеркала самі на себе, щоб пізнати правду.

Будьте ПЕРЕДплатником,
а не ПІСЛЯплатником «Юнака»!
Тому ЩЕ НИНІ вишліть
6.00 дол.
на ПЕРЕДплату за 1969 рік!

Чи не краще було б, якби ми замість вихваляти самі себе, пізнали, звідки маємо починати нашу роботу, наш похід до цілі, щоб рушити з мертвого пункту...

***

Я не збираюся критикувати виключно старших, хочу бути справедливою. І до нас, молодших, також є багато дечого до побажання. Під час того, як Блаженніший Владика Йосиф проповідав до зібраної численно молоді в церкві св. о. Николая у Торонті, і говорив про великі надії які Він покладає на молодь, багато молодих довкола мене перешіптувалися по-англійському. Чому це так?!.. Чи нічого не промовляли до них влучні, надзвичайно мудрі слова Великої Людини?!

Навіщо говорити про гіпокритизм і безнадійність старших, коли і ми — молоді не кращі. Чому це так? Чи не пора б нам, молодшій генерації, почати думати і діяти інакше як ми тепер думаємо і робимо — а не тільки критикувати старших?!

Пл. юн. Марія Христина Прокопович
Дітройт, США

ПЕРЕДПЛАТІТЬ ЦІКАВУ КНИЖКУ

Уляни Любович

під наголовком

"РОЗКАЖУ ВАМ ПРО КАЗАХСТАН..."

У Видавництві «Новий Шлях» Торонто - Вінніпег приготовляється до друку книжка постійної співробітниці часопису «Новий Шлях» та співробітниці «Юнака» **Уляни Любович** під назвою **«Розкажу вам про Казахстан...»**. Цю цікаву книжку написала наша подруга — пластова сеньйорка, талановита журналістка і письменниця, на підставі власних переживань упродовж довгих років на засланні у Казахстані. Друковані досі нариси Уляни Любович у часописі «Новий Шлях» найшли дуже прихильний відгук, велике зацікавлення та багато пильних читачів. У цьому числі «Юнака» друкуємо спомин Уляни Любович п. н. «Панич».

Книжка Уляни Любович «Розкажу вам про Казахстан» **коштує у передплаті тільки 3.00 дол.** Передплату можна вислати разом із замовленням (зазначуючи — «на передплату книжки У. Любович») до адміністрації «Юнака» в Торонті або на адресу Торонтського Відділу «Нового Шляху»:

Novy Shliakh, P. O. Box 165, Station "D",
Toronto 9, Ontario, Canada.

На світлині (посередині — читає) відома читачам "Юнака" авторка Уляна Любович, під час гутірки з пластунками на минулорічному таборі у США — "Стежки культури" ч. 3. Її матеріяли містили ми вже декілька разів у "Юнаку" (ч. 6-7/1968, стор. 12 і ч. 11/1968, стор. 4). Є вона авторкою книжки "Розкажу вам про Казахстан", що саме підготовляється до друку. — Світлив пл. сен. Михайло Пежанський.

Молоде перо

Редакція «Юнака» радіє кожним дописом, а що вже казати про однодніввку чи журнал, що є вислідом журналістичної діяльности юнацьких гуртків чи куренів. «Веселкою» з Англії втішились ми тимбільше, бо ж це праця юначок «далекого віддалення». Оце вони вперше «подали руку» «Юнакові» такою формою співпраці.

Авторками осіннього числа «Веселки» з минулого року є: п. Ольга Данилів (приятелька Пласту), яка пише «На свіжу могилу Основоположника Пласту», згадуючи про життєві принципи Дрота, які вона спостерігала у щоденному співжитті з ним та з його родиною. Інші авторки — це юначки: Ірина Фундак (12 років), яка описує «День гагілок» у Лондоні та пише віршиком про «Рожі»; Ляла Бірчак (14 років) знайомить нас віршем «Верховина» з пластовою оселею у Валії; Віра Телевяк (13 років) пише про свої дуже цікаві спостереження із прогулянки в Німеччині та Австрії, зокрема по старовинному місті Нюренберг; Марта Єнкала (16 років) — редакторка журналика, пише спомин про своє перебування в церкві у Велику П'ятницю та вірш «Серед природи»; Мотря Бірчак (17 років) описує мандрівку з табору на гору Бетс-і-Койд у Валії.

Хоча зовнішньо «Веселка» невибаглива, але зміст її говорить багато про ментальність і зацікавлення юначок. Можна сказати, що вони мають близьке чуттєве відношення до Основоположника Пласту, що беруть участь у громадському житті, що вміють спостерігати цікаве під час мандрівок, уміють оцінити вартість пластового стилю життя, тужать за ним і здібні зберігати в серцях такі виїмкові моменти як побут у церкві при гробі Господнім у Велику П'ятницю. Віримо, що ця журналістична спроба лондонських юначок заохотить їх видавати дальші і дальші числа.

Подруги з Лондону! Подбайте про краще оформлення журналика, про більший об'єм, додайте дописи про інші форми Вашого пластового життя, щоб загал читачів міг з Вами ближче познайомитися, а подавши Вам руку через океан, спільно співати: «Ніщо нам лихо, ні пригоди!..»

Нижче подаємо один з дописів з «Веселки» пера пл. юн. Мотрі Бірчак з Лондону п. н. «Мандрівка».

МАНДРІВКА

Світало. На горах підіймалися ще хмари, а зелені долини блищали краплинками свіжої роси. Усюди пахло зеленню і польовими квітами. Весело щебетали пташки і пригадували, що час уставати.

Табір будився. Юначки у моєму шатрі шепотіли між собою, а стійка ще ходила спокійно по таборі. Раптом хтось крикнув, що юначки вже давно вирушили в дорогу. У шатрах юначок ізчинилась метушня, рух, гамір, пакування наплечників. Це ж дводенна мандрівка, треба забрати із собою конечний виряд. Але і наплечники не можуть бути заважкі, бо кожний несе його сам собі. Ми мали здобути гору Бетс-і-Койд якнайшвидше, щоб випередити юнаків і доказати їм, що вміємо також маршувати і що ми витривалі...

По сніданку, на звук свистка, ми зібралися в лаві. Ще останні вказівки комендантки і ми вимаршували гусаком із табору. Новацтво із своїх шатер загуділо традиційним: «А щаслива вам дорога!»

Спочатку ми енергійно ставили наші кроки та бадьоро співали. Та поволі почав утихати наш спів, а ноги чогось тяжіли. Перекидаючи наплечники з одного рам'я на інше, юначки одна по одній почали приставати.

— Уже не далеко — потішалися — ще пару кілометрів — і ми досягнемо мети.

Одначе, юнаків ми таки не дігнали. Вони, мабуть, пішли верхами. Тут і дощ почав накрапати. Та ми казали, що — пластун загартований... Раптом спереду хтось крикнув: 'Бетс-і-Койд», і всім відразу стало веселіше. Хоча ми були втомлені і захриплі, але щасливі, що вкінці дійшли до мети. Показалося і сонечко нам на втіху, розвеселило наші понурі обличчя.

Бетс-і-Койд — це знана курортна місцевість, не лише у Валії, але на цілому брітанському острові. Нагадує дуже наші Карпати — кажуть наші батьки, — бо я, на жаль, знаю Карпати лише із книжок, пісень та з оповідань батьків. Високі гори покриті соснами та смереками, а поміж ними водопад. Шумить і піниться вода та переливається з гуком поміж камінням та скелями.

Ще й досі чую цю водяну музику, як згадаю нашу мандрівку... Табір та його різноманітне життя, як веселка міниться перед очима моєї уяви. Ще кілька тижнів, днів... і ми знову вернемося до нашої зеленої «Верховини».

Пл. юн. Мотря Бірчак
Лондон, Великобрітанія

А що Ви на це?

Нова рубрика, яку ми започаткували із 1968 роком, знайшла відгук у наших читачів молодшого та старшого віку.

Проблема, що найбільше порушила читачів і спонукала їх до численних листів, — це було питання мішаних подруж.

Наше одверто поставлене питання дало навіть почин до статті пл. сен. Лесі Храпливої у 2-ому числі «Пластового Шляху» за 1968 рік п. н. «Яке наше ставлення?», у якій авторка радіє, що ми започаткували дискусію на цю тему у пластових колах.

Тому хочемо зареєструвати декілька поглядів наших читачів, що їх ми одержали у численних листах у цій справі.

***

«... Засадниче наш гурток уважає мішані подружжя дуже некорисним явищем тому, що в цей спосіб послаблюється сила відпорности української громади. Бо якже може неукраїнець чи неукраїнка творити українську родину, надати їй український характер — з мовою, побутом і звичаями включно? Звичайно, українець, який одружується із чужинкою, чи українка, що одружується із чужинцем, пропадають для української громади — асимілюються... Ми не можемо уявити собі щастя і радости в такій родині, у якій подружжя не має можливости взаємно дорожити своїми духовими цінностями... Чи можна створити українську атмосферу з неукраїнським партнером? І також, чи справедливо вимагати від партнера-неукраїнця зрікатися свого національного «я» і ставатися українцем? А яка ж доля дітей із таких подруж? Діти ж мусять бути виховані в якомусь одному напрямі, бож душу їхню ділити не можна.

На нашу думку, основною передумовою до того, щоб зберегти себе перед подружжям з неукраїнцем — це підтримувати якнайтісніші зв'язки з українськими хлопцями і дівчатами шляхом молодечих організацій, зустрічів, таборів і листування.

Але, не зважаючи на наше неґативне ставлення до мішаних подруж, ми не можемо заперечити факту, що вони існують. У такому випадку, на думку нашого гуртка, обов'язком українського партнера з мішаного подружжя, захопити свого неукраїнського партнера українською справою і переконати його про потребу його співпраці у тому напрямі. Неукраїнський партнер мусить зрозуміти, що ми мусимо допомогти українському народові домогтися належних йому прав у світі...» **Скоб!**

Гурток «Серни»
8-ий Курінь УПЮ-ок у Монтреалі

***

«Я маю 14 років, але не різумію, чому мішані подружжя така дразлива тема. Мої сусіди приїхали зі скитальщини, але говорять по-англійському і стидаються, що вони українці.

У моїй хаті маємо вишивки і говоримо по-українському. Мої Тато роджені в Канаді, а Мама — ірляндка».

О. П.

***

«... Розуміється, що подружжя у першій мірі — це особиста, приватна справа, яка набирає серед державних націй щораз більше «безнаціонального» або «понаднаціонального» характеру.

Одначе, з національно-українського погляду для нас, українців, повинні подружжя не «мішатися» ані національно ані релігійно (щось як це було з жидами). Це можна дуже легко перевести там, де живе багато українців. Але, хто не може осягнути цього з якихнебудь незалежних від нього причин (наприклад, з браку нагоди, з приводу інтенсивної праці або далекого віддалення від української громади), той може вийнятково одружитися і напевно одружиться із чужинкою. У такому випадку, однак, українська частина подружжя мусить бути приготована виховувати своїх дітей сама, це значить — посвятити їм багато часу і любови та говорити спершу до них, а потім з ними виключно по-українському...

У мішаному подружжі українська «полозина» мусить взяти на себе великі труднощі і важку відповідальність. Тому треба завжди перед цим важливим кроком свого життя добре розглянути всі «за» і всі «проти»...

Скоб!

Пластовий сеньйор
з Німеччини

***

«Мені здається, що все це справа характеру, який відограє головну ролю у подружньому житті. Нема як доказати, що я міг би стояти куди краще або куди гірше, одружившись з українкою.

Але коли порівнюю любов і працю моєї дружини-чужинки, то висліди самі за себе говорять. Маю три доні, усі вони в Пласті, говорять по-українському, і так говоримо дома. Наша любов до України більша ніж, в інших українських приятелів, хоча живемо в англійському оточенні».

Ю. М. з Англії

Усміхнися!

Подав: ст. пл. Юрій Сенюк, ЛЧ, Дітройт, США

ПЛАСТОВЕ ПІДПРИЄМСТВО

МОЛОДЕ ЖИТТЯ

Єдина пластова крамниця у США має на складі:

✦ пластові **однострої** ✦ пластові **відзнаки** до однострої і таборовий виряд ✦ пластову літературу ✦ і т. п.

MOLODE ZYTTIA, Inc.
302 E. — 9th St.,
New York 3, N. Y., U.S.A.

Допис із Великобрітанії

СВЯТО УКРАЇНСЬКОГО МОРЯ У ПЛАСТОВОМУ ТАБОРІ

У програму цьогорічних пластових таборів провід включив низку гутірок, пов'язаних із річницею 50-ліття з дня піднесення українських прапорів на кораблях Чорноморської фльоти.

Спеціяльно підготовані гутірки висвітлювали старшій молоді час і обставини боротьби українського народу за доступ до моря, за оволодіння свого південного кордону. Для новацтва в доступній формі описували урочисті хвилини, коли то Чорноморська фльота всеціло підпорядкувалась українському урядові. Та щоб ця річниця залишилась більше в пам'яті, святкування доповнено було прогулянкою човнами і святочною ватрою.

Група новачок із своєю сестричкою, пл. сен. Надею Фундак, мандрує до моря стежкою, що йде через пшеничні лани.

Для відбуття прогулянки ще завчасу були винайняті два моторові човни. Через брак транспорту для всіх учасників табору в дорогу вибрались трьома групами. Одні рушили до пристані пішки, другі — автобусами, а решта — таки своїми "автоногами". Поки всі зібралися у призначеному місці, у місті Конвей, то деякі групи встигли вже оглянути замок, який стоїть там із 13-го сторіччя.

На означений час усі зібралися коло "нашої фльоти". Накрапав дрібний дощ, а ми підіймали на фронтовому човні наш чорноморський прапор. 130 учасників таборів швидко зайняли свої місця, і ми вирушили в дорогу.

Шлях наш ішов попри фльотилію малих човнів, що спокійно похитувалися на хвилях. А ми прямували до відкритого моря. Власник човнів пояснював нам місця, які ми проминали. Це був район чудових вілл. Серед них він звернув увагу на одну, яка чітко відрізнялася своїм розміром і красою, — у тому будинку було написано книжку "Аліс у країні чудес". Та час швидко минав, і ми не зчулись, як нас почали хитати хвилі, що доходили з відкритого моря. Тому, що серед нас були малі новаки, човни тут повернули і ми попливли знову у глиб ріки. Пропливли знову порт, обпливли замок і попливли у глиб Валії.

Словами тяжко описати красу природи, яку ми минали на нашому шляху. Ріка у півмилі ширини, обидва береги покриті непроглядними лісами. У тій гущавині де-неде, неначе квіти, видніють біленькі хатки. Це все колись було приватною власністю, а тепер належить до держави. Фотоапарати щохвилини цокали і схоплювали на плівку цю красу природи, накручено теж фільм.

І ось, коли ми дійшли до кінцевого пункту нашої прогулянки, дощ перестав падати, і виглянуло сонце. Разом із тим зник густий ліс, і наш провідник показав нам у далечині шпилі гір, а серед них покриту хмарами найвищу гору у Валії — Сновдон (560 стіп).

З піднесеним настроєм і піснями вертались ми до порту. А тоді, знову розбившись на три групи, вернулись повні переживань до нашої "Верховини".

Прапор, що лопотів на фронтовому човні на згадку великої річниці, три дні вивішували на таборовій щоглі, і він лопотів поруч із національним прапором.

Комендантка минулорічних пластових таборів у Великобрітанії, пл. сен. Оксана Паращак, вітає в таборі почесного гостя Преосвященнішого Владику Авґустина.

Пластуни і пластунки, що вийшли привітати у своєму таборі почесного гостя, Преосвященнішого Кир Авґустина. Комендантка таборів, пл. сен. Оксана Паращак, тримає хліб і сіль. Коло неї (на право) голова Крайової Пластової Старшини у Великобрітанії, пл. сен. Ганна Герасимович, з Менчестеру.

Підготовку до святочної ватри перервав нам знову невблаганний дощ, і все треба було імпровізувати у великій залі їдальні. Та щогла швидко була поставлена, а столи й лавки розміщені у формі амфітеатру.

Після короткого вступного слова, юнаки поставили інсценізацію з менту підняття українського прапора на Чорноморській фльоті. Потішно було дивитися, з яким завзяттям молоді хлопці свистіли в менті підняття прапору.

Після інсценізації, учасників табору привітав присутній серед почесних гостей сотн. М. Білий-Карпинець, голова Об'єднання колишніх українських вояків (ОбУВ). У своєму короткому слові він згадав боротьбу українського народу і закликав усіх далі вивчати й наслідувати геройські вчинки нашого війська.

Програма ватри перепліталася віршами, піснями й танцями відповідного до нагоди змісту. При чому присутні відмітили, що репертуар пісень був гарно підібраний і, на диво всіх, цілковито новий.

Треба сподіватися, що дбайливо підготовані гутірки, прогулянка човнами і святочна ватра залишаться у пам'яті учасників на довгі роки.

Олень

(За "Пластовим кутком" в "Українській Думці")

В часі прогулянки пластуни перегукуються поміж собою.

ВЕСЕЛКА

144 Друга Евеню в Нью-Йорку
(в Пластовому Домі)
Tel.: ORegon 4-9576/-79/-98

відкрита щодня від вчасного ранку до пізної ночі.

Зимні і теплі перекуски, сніданки, полуденки · содові води · морозиво · солодощі — теж вибагливі, імпортовані · шкільне і канц. приладдя · українські і чужомовні часописи.

«Веселка» є улюбленим місцем зустрічів нашої молоді!

ПРОГУЛЯНКА ДО СТЕМФОРДУ

Гаслом нашої прогулянки до Стемфорду біля Нью-Йорку, США, яку наша пластова станиця відбула в неділю, 13 жовтня м. р., було — "пізнай себе". Ми поїхали туди, щоб оглянути та пізнати культурні пам'ятки нашого народу. Там, в осідку Преосвященного Єпископа Йосифа Шмондюка, є український музей і бібліотека імени Верховного Архиєпископа Йосифа Сліпого.

День нашої прогулянки був теплий і погідний. Аж здавалося нам, що при замовленні автобусу, була замовлена теж і гарна погода. Їзда тривала годину. Перед єпископською палатою привітав нас д-р Василь Ленцик, директор тієї культурної станиці. Під його проводом перейшли ми до приміщень каледжу, де ректорат прийняв нас перекускою.

Після цього почали ми оглядати музей. Д-р Ленцик пояснив нам різні пам'ятки. Було що оглядати. Бачили ми ліру, кобзу, вишивки, писанки з різних околиць України, однострої українських військових частин, скульптури, різьби, вироби із хліба і соломи українських політичних в'язнів. Бачили ми там копію старовинного храму св. Софії у Києві, зразки старого господарського знаряддя з України, образи, старі книги і друки та багато інших цінних речей. Потім оглянули ми каледж із його чудовою каплицею, розмальованою славними нашими і чужими мистцями.

Тому, що нам лишилося ще трохи часу, ми скористали з нагоди і відвідали манастир оо. Францішканів нашого обряду, що віддалений недалеко від Стемфорду. Оглянули ми там, крім манастиря, їхню каплицю, розмальовану самими монахами, гарний овочевий сад, у якому обтрясали рештки яблук тощо.

Тому, що наближався вечір, ми мусіли від'їздити. Наша прогулянка була під кожним оглядом дуже вдала. Ті, що оглянули ці наші старі цінні пам'ятки, побачили наочно, яку велику культуру має наш народ і які цінні пам'ятки він створив та вклав у загальну світову культуру.

Пл. уч. Славко Курчак
Гемпстед, США

ОСТАННІ ЮНАЦЬКІ СХОДИНИ

В неділю, 10 листопада м. р., у пластовій домівці в Торонті, юнаки гуртка "Орел", з нагоди закінчення їхнього юнацтва, приготовили милу несподіванку для свого виховника, ст. пл. Богдана Буцика, що працював з цим гуртком упродовж чотирьох років. На цю несподіванку члени гуртка запросили зв'язкового 3-го Куреня УПЮ-ів ім. Симона Петлюри, до якого належить гурток "Орел", пл. сен. Богдана Пендзея, своїх батьків і провідників інших гуртків куреня.

Свобідно і приємно проводив програмою гуртка І. Бойчук, скеч, який виконали О. Кос, Я. Бойчук та І. Лейбич, був дійсно з пластовим гумором, також спів цілого гуртка і гра на гітарі М. Гумініловича були дуже гарно виконані.

Після веселої частини програми виголосили коротке слово: Р. Дикун, як член гуртка і курінний 3-го Куреня, Р. Бозьо, як гуртковий, а від батьків — пан Василь Бойчук.

При кінці сходин члени гуртка передали скромні, але гарні подарунки другові — ст. пл. Б. Буцикові і зв'язковому — пл. сен. Б. Пендзеєві. Момент подяки членів гуртка своїм виховникам за їхній труд і старання залишиться на довгі роки нашим пластунам милим спомином, а почин гуртка "Орел" повинен би стати для інших юнацьких гуртків зразком того, як гарно можна закінчити юнацьке пластування.

Члени гуртка "Орел" при нагоді своїх останніх юнацьких сходин пам'ятали також про свій юнацький журнал і склали пожертви (в долярах) на пресфонд "Юнака": Роман Дикун — 3.00, Ігор і Ярко Бойчуки — 3.00, Іван Лейбич — 2.00, Марко Гумінілович — 2.00, Роман Бозьо — 2.00, Орест Кос — 2.00 і Роман Кузан — 1.00, разом 15.00 долярів.

М. Д.

Гурток "Орел" у пластовій домівці. Зліва на право: Роман Дикун, Орест Кос, Ігор Бойчук, Роман Кузан, виховник гуртка — ст. пл. Богдан Буцик, зв'язковий 3-го Куреня ім. С. Петлюри — пл. сен. Богдан Пендзей, Роман Бозьо, Ярко Бойчук, Марко Гумінілович, Іван Лейбич. На світлині бракує Степана Гараснимовича, що на жаль, через хворобу не був присутнім.

РАВТ ПРЕСИ — НАЙКРАЩА ЗАБАВА ЦЬОГОРІЧНОГО КАРНАВАЛУ В ТОРОНТІ

Равт Української Преси в Канані, що оце вже третій рік підряд відбувся заходами Спілки Українських Журналістів Канади в Торонті в суботу, 1-ого лютого ц. р., в залі Колегії св. Василія, був найкращою того роду імпрезою цьогорічного торонтського карнавалу. Склалися на цей успіх і свобідна атмосфера, яка щороку панує на цій товариській забавовій імпрезі, і добра, темпераментна оркестра молодих музикантів "Трембіта" під проводом В. Оленича, і, головне, численна (понад 700 осіб!) розбавлена публіка.

Під час равту відбувся змаг між 20 контестантками, які репрезентували наші поодинокі, часописи, журнали і радіопрограми, за здобуття титулів кралі і двох князівен української преси в Канаді на 1969 р. Між контенстантками було вісім пла-

Контестантка "Юнака", пл. юначка Аня Лукавецька, членка 10 Куреня УПЮ-ок" ім. Ольги Косач, учениця 11 кляси середньої школи, учениця 5-ої кляси Курсів Українознавства ім. Юрія Липи в Торонті, навчається гри на піяно і віольончелі (8-ма кляса), відмінниця у школі.

стунок-юначок, усі з Торонта, а саме: Ірка **Баєр** (тижневик "Новий Шлях"), Дана **Важна** (радіопередача "Прометей"), Марта **Дудаш** (тижневик "Вільне Слово"), Славка **Івасиків** (тижневик "Наша Мета"), Тереня **Івахів** (щоденник "Свобода"), Аня **Лукавецька** (журнал "Юнак"), Віра **Лихач** ("Вісті Компатанта") і Марта **Микитин** (двотижневик "Батьківщина") і ст. пл. Галя **Ковальська** (радіопрограма "Пісня України").

Троє членів жюрі, мистці Галина Новаківська і Мирон Левицький та майстер церемонії Богдан Синишин, мали нелегке завдання перевести вибір кралі і двох князівен української преси Канади на 1969 р. Цей вибір відбувався за пунктами, при чому краса обличчя могла здобути найбільше 25 пунктів, стрункість ніг і пропорція тіла 25 пунктів, грація постави і рухів 20 пунктів, а рівень освіти в українознавстві, діяльність в українських молодечих організаціях, спортові осяги і мистецькі замилування могли здобути для кандидатки теж 30 пунктів.

Найбільшу пересічну кількість пунктів отримала і стала кралею української преси Канади на 1969 р. Віра Лихач (пластунка), кандидатка журнала "Вісті Комбатанта". Місце першої князівни зайняла кандидатка тижневика "Вільне Слово" Марта Дудаш (теж пластун-

ка), а місце другої князівни зайняла кандидатка тижневика "Гомін України" — Ліда Бонк (сумівка).

Під час церемонії представлення всіх 20 контестанток, що її провів майстер церемонії, п. Богдан Синишин, кожна з них одержала на пам'ятку перший том англомовної Енциклопедії Українознавства (вартости 37.50 дол.) Наукового Товариства ім. Шевченка в Сарселі, Франція, що заходами і коштами Українського Народнього Союзу появився у видавництві Торонтського Університету. Ці цінні нагороди уфундували українські установи, підприємні та професіоналісти з Торонта.

Після того відбулося, під гарячі оплески численної публіки, проголошення і коронування кралі і двох князівен, якого доконала минулорічна краля преси Леся Дмитрів (ст. пластунка), що була минулого року контестанткою "Юнака". Коротким словом привітав усіх контестанток і новообрані кралю та дві князівни голова СУЖ Канади, ред. Василь Софронів-Левицький.

Гарне і приємне враження зробила на гостей равту коротка церемонія представлення і вінчання лавровим вінком переможців минулорічного конкурсу СУЖ на твори молодих авторів, друковані в українській пресі впродовж 1967 року. Про це писали ми вже докладніше в "Юнаку" за жовтень м. р. Нагороди дістали дев'ять авторів. Голова СУЖ, ред. В. Левицький, представив і увінчав лавровими вінцями тільки тих з них, що були на равті, а саме: Олега Романишина (Вотерлю, Онтаріо), Христю Новаківську та Ігоря Старака з Торонта (всі троє пластуни) і Богданну Горіх (Оттава). Неприявними були: Катерина Горбач (Франкфурт, Німеччина), Христя Стиранка (Париж), Христя Томків (Торонто), Христя Еліяшевська (Торонто) — всі чотири старші пластунки — і Лариса Вітошинська (Париж).

Після цих церемоній і після "вальса краль" вмаршували на залю під звуки мелодії "Гей, там на горі Січ іде" члени СУЖ, які внесли своєю дефілядою перед всією публікою, а зокрема перед новообраними кралею і князівними преси багато веселости, а також трохи реклями для своїх часописів чи журналів. Вони несли, крім символічних великих журналістичних пер, також таблиці з реклямовими написами в користь своїх часописів та журналів, і таким чином провели на залі "пересувну" виставку української преси Канади.

Участь у дефіляді преси взяли редактори і співробітники таких наших часописів і журналів: "Батьківщина", "Вільне Слово", "Вісті "Комбатанта", "Томін України", "Дороговказ", "Зозулька", "Канадійський Фармер", "Крилаті", "Молода Україна", "Наша Мета", "Новий Шлях", "Нові Дні", радіопередача "Пісня України", "Промінь", "Сумківець", "Український Голос" і "Юнак".

Цьогорічний равт преси, як і обидва в попередніх роках (дивись "Юнак" ч. 5 за 1967 і ч. 3 за 1968 р.), притягнув на залю численних гостей із усіх наших політичних і громадських середовищ, і кожний гість мав нагоду при дефіляді журналістів із символічними перами та репрезентаційними таблицями, на яких були надруковані назви часописів чи журналів, які вони репрезентували, — оплескувати досхочу "свій" часопис чи журнал.

Накінець слід підкреслити, що більше як одна третя гостей на равті — це була наша студентська і середньошкільна молодь, в тому багато пластунок і пластунів, не лише між публікою, але й між переможцями. На двадцять контестанток було дев'ять пластунок, краля і перша князівна — це наші пластунки, а між дев'ятьома переможцями конкурсу СУЖ на твори молодих авторів було п'ять пластунок і два пластуни. З правдивою приємністю відмічуємо це в нашому пластовому журналі.

Двадцять контестанток на цьогорічному равті укрзїнсьної преси із своїми супровідниками перед вмаршом на залю, де відбувався равт. Кожна контестантка була удекорована великою шарфою з назвою часопису чи журналу, який вона репрезентувала.

ПРОХАЄМО ВАС:

виповніть анкету "Юнака", долучену до числа за грудень 1968 р. (між обкладинкою і 1-ою сторінкою) та вишліть її негайно на нашу адресу:

YUNAK Magazine
2199 Bloor Street West
Toronto 9, Ont., Canada

наша пошта

● Висилаємо $6.00 на передплату "Юнака" на 1969 рік для нашої товаришки Зірки Смаль-Стоцької замість квітів на свіжу могилу її Батька — проф. Володимира Смаль-Стоцького. — **Гурток "Чайка", 28 курінь УПЮ-ок ім. княгині Ольги, Клівленд, Огайо, США.**

● 8. 12. 1968 р. відбулося у нас відкриття пластової таборової площі "Бескид". Почесний обов'язок відкриття цієї площі довершив інж. Я. Воєвідка, голова Пластприяту і секції таборової оселі при Пластовій Станиці в Аделяйді, в Півд. Австралі. Шлю знімки з коротким дописом про наших пластунів в Аделяйді. Прошу, помістіть. — Наше юнацтво захоплене "Юнаком".

Дякую за зрозуміння справи. З нашого боку зробимо все, щоб Вам допомогти. Зокрема постараємося зібрати всі передплати за пластові журнали. При цій нагоді бажаю всім Друзям-членам Редакції "Юнака" веселих Свят Різдва Христового і щасливого 1969 року. — Остаюсь з правдивою пошаною і пластовим привітом — СКОБ! — **Пл. сен. Мирон Лапка**, станичний, Аделяйда, Австралія.

● До Адміністрації журнала "Юнак" в Торонті! Високоповажані Панове! Управа "Української Народньої Каси" в Монтреалі призначила пожертву на видавничий фонд Вашого журнала в сумі $50.00. Продовжуйте далі з успіхом ту таку важливу, а рівночасно і таку важку працю для нашої молоді. Щасти Вам Боже! — Остаємо з пошаною — **Микола Андрухів, за справника, Монтреаль, Канада.**

● У долученні пересилаю чека на три передплати "Юнака". Дві передплати дарункові для Вашої розпорядимости для незаможних передплатників, а одна передплата за журнал, який висилайте на нашу адресу. — З поважанням — **д-р Дарія Садик, Дітройт, США.**

● Чи не вважаєте, що можна було б присвятити одне число "Юнака" пластунам, які брали участь у боях у В'єтнамі? Можна було б там підкреслити те, що всі вони видвигають, а саме, як помічним був там для них у трудних ситуаціях пластовий вишкіл. — Скоб! — **Пл. сен. Богдан Одежинський, Філядельфія, США.**

● Дорогий Друже! Гурток "Мухомори" з 10-ого куреня ім. Ольги Кобилянської у Дітройті, США приготовляється до здавання третьої юнацької проби. Однією із вимог до цієї проби є листування з іншими юначками з трьох різних країн. Наш гурток хотів би спільно переписуватися з такими трьома гуртками. Дуже просимо Вас переслати нам адреси таких юначок, гуртки яких хотіли би з нами переписуватися. Заздалегідь дякуємо за Вашу прислугу і вітаємо — Скоб! — **За гурток УПЮ-ок "Мухомори" в Дітройті, США, — пл. розв. Марта Лісікевич.**

Від Адміністрації: Юначок з інших країн ніж США, що бажали б переписуватися з "Мухоморами" із Дітройту, закликаємо писати на адресу подруги Марти Лісікевич: Miss M. Lisikewycz, 13800 Toepfer, Warren, Mich, 48089, USA.

● До Адміністрації "Юнака"! У долученні пересилаю чек на суму $15.00 на пресфонд "Юнака". Ці гроші — це дохід гуртка "Меви" з ярмарку, влаштованого кошем пластунок Пластової Станиці в Нью-Йорку в 1968 році. На цьому ярмарку ми останній раз брали участь як юначки, бо вкоротці, після ярмарку, ми всі перейшли до старшого пластунства. — Скоб! — **За гурток "Меви" ст. пл. Марійка Мотиль, Нью-Йорк, США.**

Від Адміністрації: Це пластове "добре діло" гуртка "Меви" з Нью-Йорку може служити добрим прикладом для інших юнацьких гуртків, що переходять до уладу старшого пластунства, як при цій нагоді можна "попрощатися" із своїм юнацьким журналом.

● **Лист із "ТАМТОГО БОКУ".** — Від одного з наших читачів у Югославії, які дістають "Юнака" на основі дарункових передплат наших пластових друзів і подруг з Канади чи США, дістали ми з нагоди цьогорічних різдвяних свят листа, уривки якого оце друкуємо: "Хвальна і Дорога Редакціє! Прошу прийняти найкращі побажання з нагоди Різдва Христового і наступного Нового Року. Хай новонароджений маленький Ісус принесе мир і радість до Вашого життя і праці. Колядую Вам нашу коляду з далекої Югославії: "Нова радість стала..." Всі числа "Юнака" за 1968 р. отримав. Кожне число приносить для мене і моєї рідні багато радости. Дуже дякую! — Щиренько Вас усіх у редакції і адміністрації поздоровляю і бажаю всього добра. Вам відданий — **юнак Р. Н."**

● До Адміністрації "Юнака" в Торонті! Рада гуртків 13-го Куреня УПЮ-ів ім. гетьмана Петра Конашевича-Сагайдачного в Едмонтоні на своїх сходинах цього місяця рішила вислати дві дарункові передплати за "Юнака" на 1969 р. для нашої молоді у Чехо-Словаччині. В цьому листі долучую грошовий переказ на суму $12.00. — Остаюсь з пластовим привітом — Скоб! — **Пл. сен. Мирон Стефанів, зв'язковий, Едмонтон, Канада.**

● Дорогі Друзі! З Новим Роком вітаємо Вас і всіх читачів "Юнака", бажаючи радости та успіхів у пластуванні. Одночасно пересилаємо дві дарункові передплати "Юнака" для двох наших середньо-шкільників у Чехо-Словаччині. — Скоб! — **За Провід 22 куреня УПЮ-ок ім. Наталії Кобринської у Трентоні, США: пл. юн. Христя Головчак — курінна, пл. юн. Мирося Шевців — курінна писарка.**

● Від 40-го Куреня УПЮ-ок ім. Княгині Ольги в Боффало пересилаємо 12.00 дол. на дві дарункові передплати "Юнака" для юнака і юначки із Чехо-Словаччини або для пластуна і пластунки з Арґентіни, що самі не спроможні заплатити передплати за свої журнали. — Скоб! — **Пл. сен. Олександер Бережницький, голова Пластової Станиці, Боффало, США.**

● Дорогий "Юначе"! Посилаю Тобі на пресфонд $3.00 та дякую редакції за таку гарну газетку для молоді. — Скоб! — **Пл. прих. Оля Загребельна,** гурток "Іскра", 4-ий курінь УПЮ-ок, Торонто, Канада.

НАЙКРАЩИЙ ПОДАРУНОК

для Ваших подруг і друзів з приводу їх дня народження, іменин, різдвяних чи великодніх свят, успішного закінчення шкільного року чи інших подібних нагод — це

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА "ЮНАКА"

●

НАЙКРАЩИЙ ПОДАРУНОК для юнака чи юначки при кожній нагоді — ЦЕ ПЕРЕДПЛАТА "ЮНАКА". ● Наша акція у справі дарункових передплат "Юнака", що в першу чергу призначені для зразкових, але незаможних юнаків і юначок з европейських і південно-американських країн, **находить серед наших читачів щораз то більше зрозуміння.** ● **ЗРОБІТЬ і Ви "ДОБРЕ ДІЛО" та зголосіть ОДНУ ДАРУНКОВУ ПЕРЕДПЛАТУ до нашої адміністрації!**

СПИСОК ДАРУНКОВИХ ПЕРЕДПЛАТ,

що вплинули до Адміністрації "Юнака" в грудні 1968 р. і січні 1969 р.

1. Пан Іван Ґерчук, Торонто, Канада, для юначки в Торонто, Канада (вдруге).
2. Пл. юн. Христя і Юрій Ковальські, Торонто, Канада, для юначки в Чехо-Словаччині.
3. Пл. сен. Сергій Заполенко, Вашінґтон, США, для юнака в Параґваю (вдруге).
4. Пані Ольга Дівнич, Балтімор, США, для юнака в Німеччині (вдруге).
5. Пл. сен. Юліян Крижановський, Філядельфія, США, для учителя в Юґославії (вдруге).
6. Гурток УПЮ-ок "Чайка", Парма, США, для юначки в Пармі, США.
7. Д-р Ґіль, Трентон, США, для юначки в Трентоні, США.
8. 22-ий курінь УПЮ-ок ім. Н. Кобринської в Трентоні, США, для двох юнаків в Чехо-Словаччині.
9. Рада Гурткових 13-ого куреня УПЮ-ів, Едмонтон, Канада, для 2-ох юнаків в Чехо-Словаччині.
10. Д-р Дарія Савдик, Дітройт, США, для юнака в Нью-Йорку і для юнака в Арґентіні.
11. Пл. сен. Марія і Едвард Козаки, Дітройт, США, для 2-ох юнаків в Дітройті, США (втретє).
12. Пл. сен. Галина і Володимир Хамули, Нью-Йорк, США, для юнака в Бразілії (втретє).
13. Пл. сен. Ганна Герасимович, Менчестер, Англія, для юнака в Чехо-Словаччині.
14. Пл. сен. Володимир Стефанишин, Філядельфія, США, для священика в Бразілії (вшосте) і для юнака в Англії (втретє).
15. 40 Курінь УПЮ-ок ім. кн. Ольги в Боффало, США, для 2-ох юнаків або юначок з Чехо-Словаччини.
16. Гурток УПЮ-ок "Кедрина" в Ріджайні, Канада, для юначки в Арґентіні.
17. Пластуни і пластунки із Пластової Станиці Нью-Гейвен, США, із пожертв під ялинку з нагоди "різдвяної свічечки" — 32 дарункові передплати для юнаків і юначок в Арґентіні (вдруге).
18. Пл. сен. Василь Ісаїв, Ахен, Німеччина, для двох юнаків в Арґентіні (втретє).
19. Пл. сен. Богдан Ухач, Дітройт, США, для юнака в Дітройті (вчетверте).

Разом 56 нових дарункових передплат.

● **Останнє наше звідомлення** про дарункові передплати було поміщене **в "Юнаку" ч. 12 за грудень 1968 р.**

● Разом з попередньо проголошеними **досі зголошено 323 дарункові передплати.**

● **Маємо багато адрес** зразкових, але незаможних юнаків і юначок з европейських і південно-американських країн, для яких **потрібно заплатити дарункові передплати.**

● **ХТО ЧЕРГОВШИЙ ЗРОБИТЬ "ДОБРЕ ДІЛО" І ЗГОЛОСИТЬ ДАРУНКОВІ ПЕРЕДПЛАТИ?**

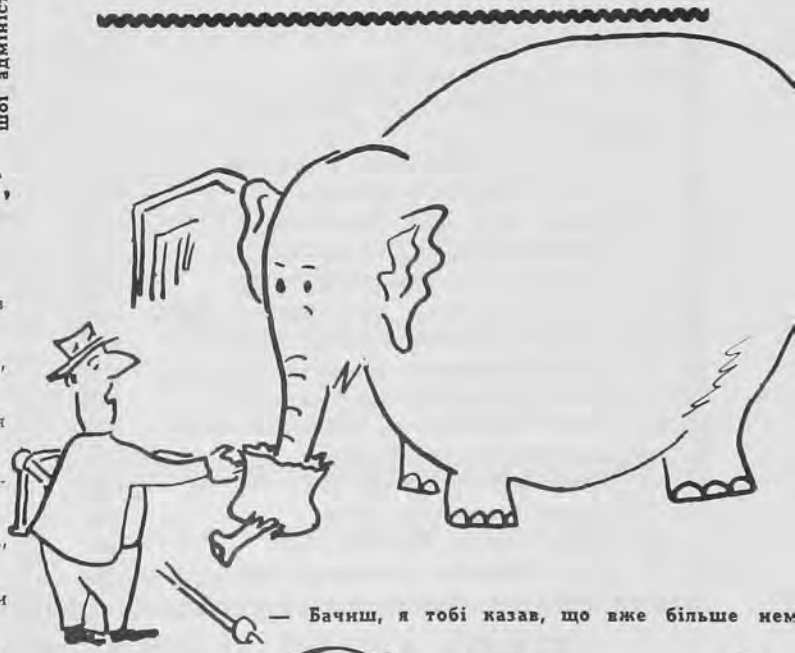

— Бачиш, я тобі казав, що вже більше нем

усміхнися!

ПОЖЕРТВИ НА ПРЕСФОНД "ЮНАКА"

З одноцентової збірки на терені своєї пл. станиці зібрала і переслала на пресфонд "Юнака" референтка пластових видань у Пластовій Станиці Нью-Йорк, США, пл. пр. Марта Ярош $60.00
Українська Народня Каса в Монтреалі, Канада 50.00
Олександер Ройко, Торонто, Канада з нагоди вінчання свого сина ст. пл. Павла Ройка із ст. пл. Лесею Левицькою, що відбулося в липні 1968 р. 30.00
Гурток УПЮ-ок "Меви", Нью-Йорк, з нагоди закінчення свого юнацького пластування 15.90
пл. сен. Володимир і Ольга Дармохвали замість різдвяних побажань, Нью-Йорк, США 15.00
Степан Хомяк з Ріднею, Твін Бей Вілледж, США замість квітів на могилу бл. п. Ольги Цюк з Філядельфії 15.00
Пластова Станична Старшина, Елізабет, США, замість квітів на свіжу могилу бл. п. о. Романа Боднара 10.00
ст. пл. Юрій Тарасюк, Трентон, США 10.00
Гурток УСП-ок "Конвалії", Кентон, США 10.00
пл. сен. Ярослав Мицко, Ловборо, Англія 5,10
інж. Антін Івахнюк, Торонто, Канада 5.00
ст. пл. Тарас Ліськевич, Чікаго, США 5.00
пл. юн. Соня і Рома Кухарі, Ст. Кетерінс, Канада 5.00
пл. сен. Юрій Ференцевич, Джерзі Сіті, США 5.00
пл. юн. Роман Хромовський, Ірвінґтон, США 5.00
Зиновія і пл. сен, Омелян Хабурські, Торонто, Канада 5.00
пл. сен. Орест Джулинський, Торонто, Канада 5.00
пл. сен. Іванна Ганкевич, Йонкерс, США 5.00
пл. розв. Рута Панчук, Чікаго, США 4.00
пл. сен. Зенон Гаврилюк, Монтреаль, Канада 4.00
пл. сен. Богданна і Євген Титли, Гасбрук Гайтс, США 4.00
пл. сен. Марія і Едвард Козаки, Дітройт, США 4.00
пл. юн. Олександер і Марта Олійники, Монтреаль, Канада 4.00
ст. пл. Ірина Граб, Картерет, США 4.00
пл. сен. Оксана і Олександер Бережницькі, Боффало, США 4.00
пл. юн. Олександер Рудницький, Монтреаль, Канада 4.00
пл. юн. Андрій Медуха, Рим, Італія 4.00
пл. сен. Василь Ісаїв, Ахен, Німеччина 3,19
ст. пл. Люба Абрамюк, Нью-Йорк, США 3.00
пл. юн. Володимир Дозорський, Ірі, США 3.00
пл. розв. Марта Навроцька, Квінс Вілледж, США 3.00
пл. прих. Оля Загребельна, Торонто, Канада 3.00
пл. сен. Ганна Герасимович, Менчестер, Англія 2.52
пл. юн. Зенон Лебедь, Торонто, Канада 2.00
пл. юн. Андрій Бурачинський, Мейпелвуд, США 2.00
пл. скоб Ігор Савчук, Вудсайд, США 2.00
пл. юн. Борис Черник, Вудсайд, США 2.00
Віра Чайківська, Філядельфія, США 2.00
пл. юн. Андрій Свищук, Ст. Люіз, США 2.00
пл. юн. Донна Шебунчак, Блюмфілд, США 2.00
пл. юн. Михайло і Олег Нечаї, Монтреаль, Канада 2.00
пл. юн. Богдан і Оленка Чмоли, Боффало, США 2.00
пл. юн. Богдан і Олег Беднарські, Монтреаль, Канада 1.00
пл. юн. Леся і Богдан Дутки, Торонто, Канада 1.00
пл. юн. Роман Терлецький, Нью-Йорк, США 1.00
пл. юн. Іван Клос, Вінніпеґ, Канада 1.00
пл. юн. Богдан і Олег Шклярі, Монтреаль, Канада 1.00
пл. юн. Борис Шепертицький, Вінніпеґ, Канада 1.00
пл. юн. Євген Космина, Монтреаль, Канада 1.00
пл. уч. Іван Городиський, Чікаго, США 1.00
пл. юн. Олександер Сокіл, Сілвер Спрінґ, США 0.75
Разом у цьому списку $341.46

ДОРОГИЙ ДРУЖЕ — ДОРОГА ПОДРУГО!

● Чи Ви вже також вислали в цьому році до нашої Адміністраці Вашу пожертву на пресфонд "Юнака"?

● Якщо ні, то зробіть це тепер!

● Кожний передплатник і читач "Юнака" повинен раз у рік скласти пожертву на пресфонд свого журнала!

АДМІНІСТРАЦІЯ "ЮНАКА"

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п.

Впр. о. РОМАНА БОДНАРА

колишнього пароха Української Католицької Церкви в Елізабеті, Н. Дж., США, складаємо на преесфонд "Юнака" — $10.00 і "Готуйсь" — $5.00.

ЗА ПЛАСТОВУ СТАНИЧНУ СТАРШИНУ
Елізабет, США

пл. сен. Юрій Яцусь "См"
станичний

ст. пл. Анета Коваль
реф. господарства

ст. пл. Марія Кривокульська
писар

Замість квітів на могилу

бл. п.

ОЛЬГИ ЦЮК

з Філядельфії, США,
складаємо пожертву $15.00
на пресфонд "Юнака".

СТЕПАН ХОМЯК
з Ріднею
Твінбей Вілледж,
Болтон Лендінґ, Н. Й., США

ПРОХАЄМО ЗАПЛАТИТИ ПЕРЕДПЛАТУ

ЗА 1969 РІК ЗА „ЮНАКА" 6.00 ДОЛЯРІВ!

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пластуна та кожної доброї пластунки.
ПЛАСТУНИ й ПЛАСТУНКИ!

Складайте Ваші ощадності в нашій найбільшій і найстаршій у Торонті кредитівці

Українська Кредитова Спілка

297 College St. — Toronto 2B, Ont.
Tel.: 922-1402

Нормально банки платять за ощадності 3 відсотки. За Ваші ощадності **НА СПЕЦІЯЛЬНОМУ ЮНАЦЬКОМУ КОНТІ** в нашій кредитівці одержите: 5½%

ЩАДІТЬ МІСЯЧНО по 5.00 долярів а після 5 років одержите

343.00 дол.

СКЛАДАЙТЕ СВОЇ ОЩАДНОСТІ
в українській кредитівці
"БУДУЧНІСТЬ"
КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА В ТОРОНТО
140 Bathurst St. Toronto 2B, Ont.

Пластун Ти, юнак?
ОЩАДНІСТЬ — Твій знак!
Щадити щоденно учись!
Як будеш студент,
Той доляр, той цент
Тобі допоможе колись
Здобути знання, прожиток, ім'я!

- ЗА ОЩАДНОСТЕВІ ВКЛАДИ «Самопоміч» платить 4½% ДИВІДЕНДИ.
- КОЖНА СУМА ВКЛАДУ враз із усіма фондами має своє ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ.

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА „САМОПОМІЧ" У ЧІКАҐО

2351 West Chicago Ave. — Tel.: HU 9-0520
Chicago, Ill., 60622, U.S.A.

Друкарня-ПЕРЕПЛЕТНЯ КИЇВ
KIEV PRINTERS LTD.
686 RICHMOND ST W
TORONTO ONTARIO

виконує всякі друкарські і переплетничі роботи

Хто з Вас подорожує

літаком * кораблем * поїздом * автобусом у Канаді чи поза Канадою повинен **купити подорожний квиток** і одержати **безплатно** всякі потрібні **інформації** і поради

в українськім подорожнім бюрі МАРКІЯНА КОГУТА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto 9, Ontario
Telephone: 535-2135 & 535-2136

ЗДОРОВИЙ і СМАЧНИЙ ХЛІБ
та всякі інші печива
випікають
УКРАЇНСЬКІ ПЕКАРНІ
власниками яких є
Анна і Роман Вжесневські

The Future Bakery

735 Queen St., West-Toronto, Ontario
Tel.: EM 8-4235

★★★

Home Town Bakery

164 Kane Ave., Toronto(Ontario
Tel.: RO 7-7246

Увага! Увага!
«Юнака» треба не лише **передплачувати,** але й докладно **читати,** до нього **дописувати, приєднувати** йому **передплатників** і збирати **пожертви** на його **пресфонд.**

Ціна 50 центів

POSTAGE PAID AT TORONTO, CANADA
If not delivered please return to:
YUNAK Magazine
2199 Bloor St. W., Toronto 9, Ont., Canada
RETURN POSTAGE GUARANTEED

„Для нас Канада добра!“

Ці слова чутно з уст багатьох людей, які стають громадянами Канади, країни, яку самі собі вибрали.

Кожного року майже 60 тисяч новоприбулих з усіх кінців світу приймають канадське громадянство.

Чи Ви маєте права на привілеї й обов'язки канадця? Довідайтеся про це в найближчому до Вас суді відділу громадянства.

У справах канадського громадянства Вам допоможуть у наступних містах: Галіфаксі, Монктоні, Монтреалі, Оттаві, Судбурах, Торонті, Гамільтоні, Сент-Кетеринсі, Кіченері, Лондоні, Віндзорі, Вінніпезі, Ріджайні, Саскатуні, Калґарах, Едмонтоні та Ванкувері. Ви також можете писати на таку адресу:

THE REGISTRAR OF CANADIAN CITIZENSHIP,
Secretary of State Department,
Ottawa, Ontario

КАНАДСЬКИЙ УРЯД